

V

МЛАДЕЖКИ СЪБОРЪ.

На ученицитѣ отъ Всемирното Бѣло Братство,
14 — 17. VIII 1927 год., София.

Издание на просвѣтния комитетъ,
София.

Нед., 14 августъ, 5¹/₂ ч. с. Учителѣтъ.

Мислещиятъ човѣкъ.

„Богъ царува на небето.
Богъ царува въ живота.
Да бжде името Му благословено!“

Размишление.

Ще прочета първитѣ 15 стиха отъ 5 гл. на Йоана.

Темата, върху която ще ви говоря тази сутринъ, бихъ озаглавилъ „Мислещиятъ човѣкъ.“

Да бждешъ мислещъ човѣкъ, това е най-великото, което може да се добие. Да мислишъ, това е наука. Въ Писанието се казва: „И ще ви науча“. Сега нѣкои разбиратъ, че Господъ ще ни научи, а ние нѣма да се учимъ. Не, ние сами ще учимъ. Въ учението има процесъ на мислене. Безъ мислене не може да има учение. Щомъ има нѣкой да те учи, ще учишъ. И въобще, всички хора турятъ граница на учението: четири години въ отдѣленията, седемъ или осемъ години въ гимназията и четири години въ университета. Слѣдъ това, казватъ: свърши

се всичкото учение, което можемъ да придобиемъ.

Какъвъ е смисълътъ на сегашния животъ? Когато ние говоримъ за живота, разбираме съзнанието, защото само мислещиятъ човѣкъ има съзнание. Когато говоримъ за човѣшката мисълъ, ние разбираме най-малко четири направления, четири условия, четири елемента. Отъ ваше гледище, или отъ гледището на нѣкои хора специално, ще запитате: какво се разбира подъ думата „условия“? — Земята, запримѣръ, е условие; водата е условие, въздухътъ е условие и огънятъ е условие. Въ всѣко условие се криятъ извѣстни възможности. За какво? — За човѣшката мисълъ. Подъ думата „мисълъ“ ние разбираме онзи вжтрѣшенъ стремежъ, онази вжтрѣшна разумна връзка, която съществува между Първичната причина и човѣка. Азъ съмъ ви говорилъ и другъ пжтъ върху този въпросъ. Христосъ казва: „Това е животъ вѣченъ, да познаятъ Тебе Единнаго Истиннаго Бога“. Подъ думата „вѣченъ животъ“, Христосъ е разбиралъ пробуждането на мислещия човѣкъ. И като четете Стария или Новия Завѣтъ, ще видите, че това, което отличава човѣка отъ животнитѣ, е учението. Учението произтича отъ Божествената Мъдрость.

Сега вие ще елиминирате всичко онова,

което сте придобили отъ книгитѣ. То е на втора рѣка. Ще елиминирате и онова, което даденъ човѣкъ или хората могатъ да ви кажатъ. И то е второстепенно нѣщо. И най-послѣ, вие може да елиминирате и онова, което чувствувате. Чувствуването още не е знание. То е упѣтване къмъ знанието. Ти чувствувашъ, че имашъ извѣстенъ идеалъ, но това е само далеченъ стремежъ; това не е наука, не е учение. Човѣкъ, за да има пълно развитие, трѣбва да схваща идеитѣ или първичнитѣ форми, съ които мисълта започва. Човѣкъ не трѣбва да има само прѣдстава за идеитѣ, но трѣбва да бѣде въ вжтрѣшна, непрѣривна връзка съ Първичното начало въ свѣта, съ — Бога Туй трѣбва да знаете всички! Щомъ се прѣкъсне връзката, настава тъмнина. Щомъ настане тъмнина, всѣки процесъ спира. Трѣбва да знаете, че и въ природата има прѣкъсване на процеситѣ. И най-възвишенитѣ същества изпитватъ туй прѣкъсване. Това е, което наричатъ „падение“. Падението не е нищо друго, освѣнъ прѣкъсване на даденъ процесъ. Щомъ се прѣкъсне процеса, въ душата на човѣка настава тъмнина. И тогава неговото небе потъмнѣва, не се вижда вече никакъвъ мѣсецъ, никакво слънце, никакви звѣзди. Питамъ тогава: какъ ще опрѣдѣлите своята посока? Това състояние е реална опитностъ,

или реална философия въ живота. И у мнозина отъ васъ често небето потъмнява. Такова потъмняване става и съ дѣйствителното небе. И най-възвишенитѣ хора — светиитѣ, мъдрецитѣ сж имали такава опитностъ. Въ всички мислещи сжщества става извѣстно прѣкъсване на мисълта.

Азъ нѣма да обяснявамъ, защо става това прѣкъсване. То е фактъ, който става навсѣкждѣ въ природата. Питамъ: щомъ се прѣкъсне човѣшката мисълъ, какво трѣбва да се прави? Запитайте единъ електротехникъ, какво прави, като се прѣкъсне тока въ нѣкоя къща и свѣтлината изгасне? — Той ще поправи поврѣдата, но сжщеврѣменно, за да я поправи, трѣбва да има една малка свѣтлинка, една малка лампичка, съ която да отиде до мѣстото, дѣто е станало прѣкъсването на тока. Онзи, който не разбира, дѣ се крие причината, ще каже, че домакинътъ не е билъ прѣдвидливъ. Не се знае, дали домакинътъ не е билъ прѣдвидливъ. Той може да е уредилъ много добръ своята работа, но поврѣдата е станала на самата инсталация. Та най-първо, ще констатира факта, дѣ е станала погрѣшката. Може да е липсвалъ нѣкой отъ елементитѣ на инсталацията, а може да липсва и едно отъ условията въ инсталацията. Слѣдователно, вие трѣбва да наваксате тази липса, да намѣрите дѣ се крие при-

чината на тази поврѣда. Има редъ прѣкжсвания, причинитѣ на които не седятъ у насъ. И млади, и стари, най първо ще се справите съ вѣтрѣшнитѣ и вѣншнитѣ условия на човѣшката мисль.

Нѣкои отъ васъ търсятъ само радости въ живота. Нѣкои отъ васъ търсятъ само лесния пѣтъ. Ще знаете, че въ свѣта има много блага. Всѣкому се даватъ блага, но човѣкъ трѣбва да ги заслужи. Благата се даватъ само на разумнитѣ хора, при това даромъ. Имайте прѣдъ видъ това! На неразумнитѣ, на грѣшнитѣ, на прѣстѣпнициитѣ Богъ не дава абсолютно нищо. Тѣ сж осждени на смъртъ. Такъвъ е законътъ. Тѣ сами се осждатъ. По човѣшки говоримъ, че Богъ ги осжда, но не е така. Тѣ сами се осждатъ. Ще кажете защо е така? Вземете слѣдния простъ фактъ отъ сеагшния животъ. Да кажемъ, че вие имате единъ любещъ, добъръ баща, който ви купува всичко, трепери надъ васъ, но вашиятъ стомахъ е разваленъ. Баща ви е донесълъ най хубавата храна, а майка ви е сготвила най-добрѣ, но щомъ ядете, въ стомаха ви става едно прѣвиване. Кой е виновенъ за това? Баща ви ли, който е донесълъ хубавата храна, или майка ви, която е сготвила вкусното ядене? — Вашиятъ стомахъ е виновенъ. Вие, обаче, казвате, че причината е въ майка ви, или въ баща ви. Не, причината

не е нито въ майка ви, която сготвила, нито въ баща ви, който донесъл храната, но въ вашия стомахъ — вжтрѣшната му инсталация е развалена. Нѣкой казва: азъ развалихъ стомаха си. Вие не можете да развалите стомаха си. Ето защо, когато у човѣка става едно вжтрѣшно прѣкъсване, лошото е тамъ, че не знае, какъ да поправи погрѣшката си, вслѣдствие на което се ражда понѣкога едно вжтрѣшно размѣтане.

Първото нѣщо: човѣкъ трѣбва да се научи да мисли! Мисълта е единение съ Първичната причина. Богъ мисли, и ние трѣбва да започнемъ да мислимъ. Какъ? — Както Той мисли. Богъ казва: „Моитѣ мисли не сж като вашитѣ“. Нѣкой казва: азъ мисля. Тогава азъ запитвамъ: ти мислишъ ли както Богъ мисли? — Не зная. Това показва, че вие нѣмате единица мѣрка, чрѣзъ която да опрѣдѣляте нѣщата. Запитайте, обаче, кой и да е инженеръ, коя е единицата мѣрка, върху която обуславя своята наука, и той ще ви отговори. Попитайте онзи, който работи върху правописа, и той ще ви каже, че има извѣстни правила, извѣстна граматика, съ която борави. Запитайте онзи, който говори, и той ще ви каже, че познава условията, при които става говоренето.

Да се повърнемъ сега къмъ Евангелието. Въ прочетенитѣ стихове се казва, че въ

кжпалнята имало петъ притвора, прѣзъ които хората влизали. Между тия петъ притвора и чувствата на човѣка има едно съвпадение. И човѣкъ има петъ притвора, отдѣто могатъ да дойдатъ всички прѣкжсвания. Напримѣръ, прѣкжсване на мисълта може да дойде отъ зрѣнието, може да дойде отъ слушането, може да дойде отъ говоренето, може да дойде отъ обонянието и най-послѣ може да дойде отъ самото чувствуване на човѣка. Азъ говоря за вжтрѣшния процесъ на човѣшкото съзнание, което е връзка между всички разумни същества. За да бждемъ въ свѣта, за да можемъ да мислимъ, за да бжде мисълта ни права, ние трѣбва да бждемъ въ пълна връзка съ Бога и съ всички разумни същества, които сж завършили своето развитие, т. е. подразбирамъ тия същества, които сж започнали да мислятъ право.

Азъ наричамъ „човѣкъ на правата мисълъ“ онзи, който не се спѣва отъ никакви прѣпятствия въ живота. Прѣпятствията могатъ да бждатъ физически, духовни, умствени и причинни. Значи, четири вида прѣпятствия могатъ да спънатъ човѣшката мисълъ. Нѣкой пжтъ ние туряме причинитѣ за това спъване въ физическия свѣтъ — възможно е да е така; нѣкой пжтъ туряме причинитѣ въ духовния свѣтъ — и това е възможно; нѣкога туряме причинитѣ въ умствения свѣтъ, а най-

послѣ търсимъ причинитѣ въ причинния свѣтъ. Всѣко прѣкъсване на мисълта подразбира нова инсталация, ново направление. И ако човѣкъ не знае, накѣдѣ води това ново направление, може да се спъне. Ето защо, когато човѣкъ минава отъ едно състояние на съзнанието въ друго, вжтрѣ въ него наставка помрачение. Онѣзи, които не сж запознати съ дълбочинитѣ на живота, както и тия, които не сж запознати съ процеситѣ на човѣшката мисълъ, считатъ това прѣкъсване за нещастие. Защо? Защото при това прѣкъсване на мисълта се изгубва външната свѣтлина, и човѣкъ остава само съ своята вжтрѣшна свѣтлина. По това той ще познае, доколко голѣма е неговата вжтрѣшна свѣтлина. Мъдрецитѣ, като изгубятъ условията на своята външна свѣтлина, веднага запалватъ вжтрѣшната си свѣтлина. Когато се прѣкъсне електричеството въ вашия домъ, нали и вие правите сжщото нѣщо? — Изваждате изъ килеритѣ си всички стари газени лампи, или нѣкоя свѣщъ и ги запалвате. За тѣхъ вие прѣдварително сте казвали: тѣ сж отживѣли врѣмето си, не струватъ. Да, но щомъ се прѣкъсне тока, инсталацията ви, вие почвате да ги търсите. Запалвате ги и си служите съ тѣхъ, докато дойде новата инсталация. Та всѣкога, при прѣкъсване на една инсталация, става потъмняване. Азъ говоря за физиче-

скитѣ условия, тъй както сж при сегашния животъ. Не мислете, че такива прѣкъсвания ставатъ и при единъ свършенъ животъ. Не, прѣкъсвания има само при сегашнитѣ условия на живота.

И тъй, човѣкъ започва най-първо съ земята, съ твърдата почва. Изучаването на твърдата почва дава стабилностъ и устойчивостъ на човѣшкия характеръ. На какво можемъ да уподобимъ твърдата почва? — На мисълта. Мисълта дава устойчивостъ на човѣшкия характеръ. Тя гради неговитѣ условия. Мисълта прѣдставлява основа, върху която ти самъ, като зидаръ, ще градишъ своето здание. Значи, трѣбва да имашъ здрава основа, права мисълъ, т. е. твърда почва. Слѣдователно, земята е едно отъ условията за живота. Ако влѣзете въ Божествения свѣтъ пъкъ, тамъ кое съотвѣтствува на земята? Направете сравнение. Щомъ земята е едно отъ условията на живота, тя прѣдставлява твърдата почва. Нали ти можешъ да туришъ основитѣ на своето здание само върху една канара? Ами въ духовния свѣтъ кое прѣдставлява основа? Мислете и върху тази идея, безъ нѣкакво прѣкъсване. За менъ не е задача да ви разрѣша тия въпроси. Да се разрѣшатъ въпроситѣ на свѣта на готово, е тъй лесно, както да се яде на готово. Но и гостилничарътъ не пуца никого въ гостил-

ницата си, докато не е сготвилъ напълно. До това време той държи вратата на гостилницата си затворена: започва да рѣже лукъ, налива масло въ всички тенджери, на брой 10 — 15 — 20 и всички пръщатъ. Гостилничарътъ готви, и който похлопа прѣзъ това време на вратата, той му казва: „Не може да се влѣзе сега въ гостилницата.“ Защо? Защото моитѣ тенджери още цъцратъ. Щомъ се сготви яденето, той отваря вратата и казва: „Заповѣдайте!“ Но за да влѣзешъ въ гостилницата, има и друго условие — трѣбва да имашъ нѣщо въ кесията си. Гостилничарътъ обича само онѣзи, които иматъ пълни джобове. Тия, на които джобоветѣ сж празни, той не приема, казва имъ: „Вие ще дойдете послѣдни. Ако остане нѣщо, то е за васъ“. Затова на първитѣ, които дойдатъ, джобоветѣ трѣбва да бждатъ пълни. Съ какво? — Съ звонкови. На другитѣ нищо не взима, но отъ първитѣ злато взима. Съ злато трѣбва да бждатъ пълни джобоветѣ имъ!

Този законъ е вѣренъ и въ природата. Щомъ влѣзешъ въ гостилницата на природата, не можешъ празенъ да влѣзешъ. Вие ще кажете: ами по благодать не може ли? Вие разбирате ли, какво нѣщо е благодатьта? Благодать, значи да си съ пъленъ джобъ. Благодатьта е за разумнитѣ хора. Щомъ природата види такъвъ човѣкъ, казва: „За-

повѣдай!“ — и слѣдъ това ще му опрѣдѣли най-хубавата маса. Защо така? Защото тази звонкова монета, която ти ще дадешъ въ гостилницата, е направена отъ самата природа. Ако влѣзешъ въ кое и да е заведение и покажешъ монетата, която държавата е отпечатила, то ще те почита. Ако, обаче, ти самъ направишъ тази монета, веднага ще намѣришъ затвора. Ние трѣбва да проектираме нѣщата. Онова, което Богъ е създалъ, седи въ твоя джобъ. Ще разбирате правилно. Това сж форми, подобия. Въ природата не сж съществуватъ такива джобове. Това сж начини, методи за обяснение на нѣкоя мисль. Знание е това, което ти винаги и навсѣкждѣ носишъ съ себе си, но трѣбва да познавашъ начина, какъ да го носишъ. Значи, влѣзешъ ли въ свѣта, ти ще носишъ ума си съ себе си — първото голѣмо богатство, което Господъ ти е далъ. Съ умъ, съ мисль навсѣкждѣ ще те приематъ като добръ дошълъ. Безъ умъ, безъ мисль никждѣ не можешъ да отидешъ. Ще те приематъ, но ти ще бждешъ послѣдниятъ. Ако искашъ да влѣзешъ нѣкждѣ безъ умъ, безъ мисль, това ще бжде нѣкоя болница, или нѣкое учреждение.

Та казвамъ на младитѣ: вие започвате една работа, събирате се на съборъ. Азъ не искамъ да опрѣдѣлямъ вашата програма, да опрѣдѣлямъ, какво трѣбва да мислите и какъ

трѣбва да стане вашиятъ съборъ, но казвамъ, че събирането ви се обуславя отъ четири причини: отъ земята, отъ водата, отъ въздуха и отъ огъня. Мисълъ е само онова, което може да създаде растежъ. Какво разбирате вие подъ думата „растене“? Вие седѣли ли сте прѣдъ нѣкой великъ скулпторъ, когато той вае върху камънитѣ? Мислите ли, че всѣки ударъ на чука не е една интензивна мисълъ? Мислите ли, че той удря дѣто не иска? Когато той вае камъка, неговата мисълъ е така силна, че прѣдварително опрѣдѣля всѣка рѣзка, върху която чука ще падне. Всѣки ударъ е придруженъ съ извѣстна мисълъ. Скулпторътъ знае дѣ удря. Вземете цигуларътъ, който изпълнява едно класическо парче. Мислите ли, че той може да свири както иска? — Не, той свири нота по нота. Той слѣди всички знаци и движението на лжка съ окото си. Всички промѣни, които могатъ да станатъ при неговото свирене, зависятъ отъ ония знаци, които великиятъ майсторъ, създателътъ на тази музика, е турилъ. Казвамъ: великъ изпълнител е този цигуларъ, който може хубаво да слѣди всички ноти и знаци. Слѣдователно, ако ти искашъ да мислишъ, на врѣме трѣбва да мислишъ и по всички правила. Прѣдъ тебе седи едно парче, което Богъ е турилъ за изпълнение прѣди милиарди години. Не казвамъ, че ти си

първиятъ, който ще го свиришъ. Туй парче се свири отъ мнозина, то е дадено отдавна и на други, когато тѣ сж завършвали своето развитие. Туй парче може да бжде дадено днесъ и на тебе. Какъ ще го изсвиришъ?— Туй парче може да се изсвири по различни начини. Мисълъ е това! Туй е най-красивата музика въ свѣта. Нѣма по-красива музика отъ мисълъта. Нѣкой ще каже: суха мисълъ! Мисълъта не може да бжде суха. Защо? — Защото въ мисълъта има растене, а растенето не може да бжде сухо. Растенето не може да бжде твърдо. Растенето не може да бжде въздухообразно, нито пъкъ може да бжде огнено. Обаче, растенето се проявява при условията на земята, водата, въздуха и топлината. Безъ твърда почва нищо не може да расте. Самото растене нѣма никаква твърдостъ въ себе си. Растенето или мисълъта не мяза на водата, но тя не може да се прояви безъ вода. Водата е необходимо условие за нея.

Мисълъта, която е скрита въ тия думи, е слѣдната: на човѣка първо трѣбва твърда почва. Тя съставлява една опорна точка въ физическия свѣтъ; отъ тази точка започва едно ново обръщане, едно ново направление. Ето защо, човѣкъ трѣбва най-първо да опрѣдѣли този центъръ и да види, какви сж възможноститѣ, които се криятъ въ него. Каква

е първата възможност? — Разширение. Разширението символизира човѣшкото сърце. Само сърцето дава разширение на нѣщата. Щомъ се разширишъ, ти ще имашъ само една плоскостъ — живота си на земята. Какво ще добиешъ, ако твоитѣ идеи се разширятъ толкова, че могатъ да обхванатъ цѣлия козмосъ? Въ даденъ случай разширението опрѣдѣля посоката на твоитѣ движения. Ако се разширишъ повече, отколкото трѣбва, ти не ще можешъ да се движишъ.

Та ще знаете, че първото условие за човѣшката мисълъ е земята, твърдата почва. Второто условие, вториятъ елементъ за човѣшката мисълъ е водата, която дава разширение. Тя е носителка на живота. Ти трѣбва да разбирашъ, какво може да извърши водата заради тебе. Нѣмашъ ли разширение въ живота си, ти ще прибегнешъ къмъ второто условие — водата.

Третото условие за мисълъта е въздухътъ. Въздухътъ дава движение. Четвъртото условие за мисълъта е огънятъ, топлината. Тя ражда свѣтлината и дава посока на движението. Слѣдователно, за да имашъ мисълъ, най-първо трѣбва да имашъ единъ центъръ, отдѣто да започне мисълъта. Този центъръ е твърдата почва. Послѣ, въ твоята мисълъ трѣбва да има разширение; слѣдъ това трѣбва да имашъ движение и най-послѣ твоето

движение трѣбва да има опрѣдѣлена посока. Като говоримъ за земята, за водата, за въздуха и за огъня, ще приведете тѣзи думи въ тѣхното първично значение. Като казвамъ първично значение, не разбирамъ това, което днесъ тѣ иматъ. Напримѣръ, днесъ съ водата уталожваме жаждата си, но не е достатъчно само да я уталожимъ врѣменно, а да намѣримъ онази жива вода, отъ която като приемъ веднѣжъ, повече да не ожадняваме. Съ уталожване на жаждата врѣменно не се разрѣшава въпросътъ. Човѣкъ трѣбва да мисли. Въ мисълта всѣкога влиза единъ опрѣдѣленъ центъръ, послѣ разширение, движение и осмисляне или посока. Ти първо ще чувствувашъ нѣщата а послѣ иде реализирането имъ. Щомъ искашъ да ги реализирашъ, това показва, че въ мисълта ти има движение. Знаешъ ли вече посоката, това е мислене. Само при наличността на тия четири елемента ще се роди първиятъ Божественъ елементъ. Какво трѣбва да реализирашъ? Какво се разбира подъ думата осмисляне?—Ще се родятъ условията за правата мисълъ. Защо ни е дадена мисълта?—За да се образува първата връзка между човѣка и Първичната причина. Това наричаме вече „закоряване, осмисляне на живота“. Нѣма по-хубаво, по-красиво, по-велико нѣщо въ свѣта отъ тази първа връзка, която ще

може да образува въ тебъ вжтрѣшна свѣтлина. Само така животътъ ти ще се осмисли, и ти ще можешъ да извършишъ всичко.

Слѣдователно, чрѣзъ мисълта ние ще започнемъ да изучаваме Божествения езикъ, или, както го наричамъ, „езика на природата“. Научимъ ли този езикъ, ще знаемъ, какъ да свършваме всѣка работа, която загочва на земята. Не казвамъ, че абсолютно не знаемъ да вършимъ работитѣ си, но ги вършимъ неправилно. Турцитѣ казватъ „Вечерната работа е посмѣшище на деня“. Това значи работене въ тъмнина, работене безъ мисль. Нѣкои казватъ, че могатъ да работятъ и безъ мисль. Не зная, какъ ще могатъ да работятъ безъ мисль. Работа, направена безъ мисль, е вечерна работа. Като дойде деньтъ, т. е. сжщинската мисль, вечерната работа ще бжде посмѣшище на деня. Трѣбва да знаете, че красивото въ живота е мисълта. Прѣкъсвания въ мисълта ще ставатъ много често, но не се плашете. Това е вжтрѣшна смѣна! Кога ставатъ тия прѣкъсвания? — Когато вие прѣкрѣстосате орбита на нѣкое сжщество. Кое е причината за тия прѣкъсвания? — Прѣкъсвания въ живота не ставатъ само поради грѣха, или отъ лошото разположение на човѣка. Прѣкъсване може да стане и когато нѣкое разумно сжщество прѣмине вашата орбита. Оңзи

който не разбира закона, много ще се смути.

Ще ви приведа единъ примѣръ. Да допуснемъ, че вие пътувате прѣзъ Европа и носите съ себе си два много цѣнни куфара. Куфаритѣ ви сж много добрѣ пломбирани, всичко е хубаво наредено, но като дойдете до границата, спиратъ ви на митницата, взиматъ ви куфаритѣ и ги отнасятъ вътрѣ за прѣгледъ. У васъ настава едно смущение. Защо? — Не знаете законитѣ на митничарството. Ще кажете: отидоха куфаритѣ ми! Не, това е едно малко прѣкъсване въ мисълта. Митничаритѣ ще взематъ куфаритѣ ви, ще ги прѣгледатъ и ако нѣма нищо опасно, ще ги затворятъ отново и пакъ ще ви ги върнатъ, безъ да се изгуби нѣщо. Разправяше ми единъ младъ българинъ слѣдния случай. Връща се той отъ странство, дѣто прѣкаралъ цѣли четири години. Оттамъ купилъ двѣ хубави копринени блузи, подарѣкъ на майка си и на сестра си. Обаче, изъ пътя единъ познатъ му казва: „Слушай, за да се освободишъ отъ мито, облѣчи блузитѣ на себе си и тъй ще минешъ границата, безъ да платишъ стотинка за тѣхъ“. И азъ, казва този младъ българинъ, като никога, обличамъ тия блузи. Като влизамъ въ България, на митницата прѣглеждатъ куфаритѣ ми и почнатъ да ме пипатъ, да не съмъ скрилъ нѣщо въ себе си. Разгръщатъ дрехата ми, и блузи-

тѣ се показватъ. Питатъ ме: „Какво търсятъ тия блузи у тебъ?“ Взеха ми блузитѣ и отгорѣ на това ме глобиха двѣ хиляди лева. Тѣй платихъ първата глоба за лъжата. Питамъ го азъ: колко щѣха да ти взематъ за мито? — До 700 лева най-много. Казвамъ му тогава: плати си това, което природата е опрѣдѣлила. Ако туришъ блузитѣ на себе си, ще платишъ 2,000 лева глоба и блузитѣ ще отидатъ. И сега азъ виждамъ много стари и млади да постъпватъ по този начинъ, но въ заключение и блузитѣ имъ ще отидатъ, и 2,000 лева глоба ще платятъ. Това е лесниятъ пжтъ. Този младъ човѣкъ казва: „Това е първата глоба, която платихъ въ живота си. Втори пжтъ не обличамъ блузи“. Този примѣръ е много хубавъ.

Казвамъ: сега ние сме влѣзли въ този великъ Божественъ свѣтъ, да се научимъ да мислимъ право. Колко е красиво, когато срещнешъ единъ човѣкъ, който мисли! Азъ взимамъ думата мисль въ нейното идеално разбиране. Нѣкои казватъ: ама ти не трѣбва да имашъ суха мисль. Сухата мисль не е мисль, това е карикатура. Подъ „мисль“ азъ разбирамъ тази, основата, центърътъ на която е Любовта. Такава мисль, сама по себе си, има разширение, приложение и правдивость. Тази мисль съдържа Истината въ себе си. Тя не може да съдържа цѣлата

Истина, но съдържа само една малка частица от нея. Тя съдържа още и една малка частица от Мъдростъта и най-послѣ съдържа въ себе си една малка частица отъ великата Божия благодѣтелство, отъ великата Божия доброта. Ще каже нѣкой: малко е всичко това. Не, достатъчно е, ако можете да разберете това малко нѣщо отъ Любовта, това малко нѣщо отъ Мъдростъта, и това малко нѣщо отъ Истината. Азъ не говоря за абсолютната Истина. Щомъ разберешъ малко нѣщо отъ Истината, ти ще разберешъ и голѣмото отъ Истината. Самата Истина не е нито въ малкото, нито въ многото. Тя е извънъ всички нѣща, извънъ всички физически сили. Тѣ сж само условия, символи, съ които ние искаме да схванемъ извѣстни наши идеи. Въ какво седи самата Истина?

Ще ви прѣдставя слѣдното положение. Като влѣзете въ небето, въ Божествения свѣтъ, ще срещнете единъ ангелъ, който е прѣдставителъ само на Любовта. По какво ще го познаете? Послѣ ще срещнете другъ ангелъ само на Мъдростъта, трети — само на Истината, четвърти — само на Правдата и пети — само на Добродѣтелята. Всички тия ангели сж свѣтли, красиви и величествени. По какво ще ги разпознаете тогава? Тѣ извършватъ отдѣлни служби. Нѣкой ще каже: ангелътъ на Правдата е много

строгъ. Не, ни най-малко не е строгъ. Той е правдивъ. Неговото лице е толкова красиво, че като го погледнешъ, веднага ще го обикнешъ. Ангелитъ на Любовта, на Мъдростта, на Истината, на Правдата и на Добродетелта ни най-малко не се различаватъ едни отъ други. Тъ всички сж еднакво красиви и еднакво величествени. Ни единъ отъ тѣхъ не седи по-високо отъ другитъ. Какъ ще ги познаете, кой на какво е? Не разрѣшавайте въпроса по старому! Казвате: да ни обичатъ! Това е една стара формула. Послѣ казвате: насъ не ни обичатъ. Възможно е, то е споредъ вашето разбиране. Ако разбирате, че като не ви даватъ пари, не ви обичатъ, правите. Но това е ваше мнѣние. Азъ работя при единъ несправедливъ господарь, който не ми дава пари и го считамъ за лошъ човѣкъ, мисля, че не ме обича. Паритъ сж само изразение на човѣшката интелигентностъ и разумностъ, но тѣ не съдържатъ самата разумностъ въ себе си. Съ пари всичко може, но само разумниятъ човѣкъ може да употреби паритъ, както трѣбва. Дайте пари въ ржцѣтъ на единъ неразуменъ човѣкъ и вижте, какво може да направи. Та, като казвате, че не ви обичатъ, вие не се изразявате правилно. Щомъ ти си въ свѣта, Богъ те обича. Богъ ви обича, но Той ще се прояви тѣй, както Той иска. Ти нѣма какво да туряшъ граници

на Неговата Любовъ и да се съмнѣвашъ въ Бога. Ако хората постѣпватъ, тъй или иначе, това опрѣдѣля отношенията имъ. Всѣки човѣкъ въ свѣта има една велика задача.

И тъй, за да бъдемъ справедливи, трѣбва да имаме прѣдъ видъ живота на всички същества, малки и голѣми, и да имъ отдаваме право всички да живѣятъ. Азъ като гледамъ нѣкоя мравя да върви, отварямъ ѝ пѣтъ. Ще кажете: Учителътъ дошълъ да ни говори за моралитѣ. Не, азъ виждамъ, че тази мравя има своя задача за изпълнение. Тя казва: „Господине, ти си уменъ човѣкъ, не ми прѣпятствуй въ пѣтя. И азъ имамъ една задача за разрѣшение“. Азъ мога да ѝ туря хиляди прѣпятствия и да осуемя задачата ѝ, но какво ще придобия отъ това? Тя си отива нѣкъждѣ по работа, затова азъ ще ѝ отворя пѣтъ да върви. Божественото въ менъ казва: Богъ, Който опрѣдѣля посоката на моя животъ, опрѣдѣля пѣтя и на тази мравя. Азъ взимамъ мравята въ правилния смисълъ на думата; не разбирамъ мравята, която влиза въ нашия хамбаръ да краде, но тази, която отива да работи. Мравята, съ своята енергичностъ е за похвала, тя е много смѣла и интелигентна. Знаете ли, какъ мислятъ моралитѣ? Въ тѣхъ има редъ и порядѣкъ, какъвто и между хората нѣма. Тѣ се подчиняватъ едни на други, слушатъ се. Като се даде команда

отъ началника имъ да отидатъ нѣкъдѣ, веднага отиватъ и свършватъ работата. Всички мрави мислятъ тъй, както командантътъ имъ мисли. Тѣ мислятъ самостоятелно и разумно, голѣми глави иматъ. Ние казваме: тия мрави! Въ това отношение азъ бихъ желалъ хората да бждатъ като мравитѣ. И Писанието казва: „О, лѣнинецо, иди и се научи отъ мравитѣ!“ На какво? — На трудолюбие. Какво е трудолюбието? — То е мисълъ. Значи, научи се да мислишъ. Тази мравя мисли цѣлъ день. Вие не сте се спирали да наблюдавате въ какво седи тѣхната интелигентностъ. Когато мравитѣ правятъ своя мравунякъ, тѣ го съграждатъ така, че водата не може да прониква мравуняка и да намокря стаятъ имъ. Тѣ иматъ цѣла инсталация за прокаране на водата, безъ да се намокри жилището имъ. Ние, съврѣменнитѣ учени хора, още нѣмаме такива приспособления. Ние не разбираме още свойствата на водата тъй, както мравитѣ ги знаятъ. Нашитѣ зимници се нақвасватъ, мухлясватъ, изгниватъ, а жилищата на мравитѣ сж всѣкога сухи. При това, тѣхнитѣ стая сж сухи, безъ да се циментиратъ. Сега, прѣведете тази мисълъ въ себе си, да разберете, какво е съотношението между васъ и мравитѣ.

Сега азъ говоря на младитѣ. Желанието ми е да видите, има ли влага въ вашия умственъ килеръ. Нѣмате ли мисълъ, идете

при нравитѣ и при пчелитѣ. Отъ нравитѣ ще научите едно нѣщо, отъ пчелитѣ — друго. Казватъ за нѣкого: този човѣкъ не е сладъкъ, нѣма благодѣлъ, нѣма сладчина въ живота си. Ако искаме да научимъ, какъ трѣбва да бъдемъ благи, трѣбва да отидемъ при пчелитѣ; тѣ сж пълни съ благодѣлъ. Не мислете, обаче, че и благата пчела, която знае какъ да събира прашеца и отъ него да прави медъ, не е по нѣкого опасна. И тя има жилило. Тамъ е хубостта. Дѣто има сладко, има и жилило. Сега вие ще извадите крайното заключение. Ние трѣбва да разбираме, какво означава жилилото на пчелата. И въ жилилото има смисълъ. Когато Богъ е турилъ жилилото у пчелата, то има извѣстно прѣдназначение. Тя може да не го употребява на мѣсто, то е другъ въпросъ. Ние нѣма да се спираме върху това, какъ трѣбва да го употребява. Това е вториченъ въпросъ. По-рано жилилото е имало съвсѣмъ друго прѣдназначение. Днесъ пчелата разполага съ него, както на мѣри за добръ. Когато Господъ даде перото въ ржката на писателя или на поета, и той го захвърли недоволенъ, или го употреби за други цѣли, питаемъ: перото ли е виновно за това? — Той самъ е виновенъ.

Вие, младитѣ, трѣбва да изучавате четиритѣ условия на живота и на мисълта: земята, водата, въздухътъ и огънятъ. Какво

може да ви даде земята, твърдостта за вашия характеръ? Ако не сте твърдъ, ако не сте постояненъ, ще изучавате твърдата материя. Нѣмате ли разширение, ще изучавате водата. Нѣмате ли движение и не знаете, какъ да се движите, ще изучавате въздуха. И най-послѣ, малка ли ви е топлината, ще изучавате огъня. Вие изучавате горението и казвате, че то е особена енергия. Това може да е вѣрно, но ние взимаме горението като форма, като условие. Подъ горение се подразбира съвсѣмъ особенъ процесъ въ природата, който се отнася до човѣшката мисль. Докато мисльта нѣма условията на земята, докато нѣма условията на водата докато нѣма условията на въздуха, и най-послѣ, докато нѣма условията на огъня, тя не може да бжде мисль. Или казано въ духовенъ смисль: ако въ мисльта нѣма Любовь, тя не може да се развива. Любовта е първиятъ потикъ — твърдата почва на човѣшката мисль. И ако мисльта нѣма още онази вътрѣшна свѣтлина на Мъдростта и на Истината, както и останалитѣ два елемента, Правдата и Добродѣтеля, тя не може да се прояви.

Азъ искамъ младитѣ да извадятъ богатствата, които сж скрити въ тѣхнитѣ души и да ги обработятъ по най-правилень начинъ. Вие трѣбва да турите правата мисль като

основа за образуване на вашия характеръ, да не се колебае, днесъ да мислите едно, утрѣ друго. Въ правата мисль не може да има никакво колебание. Строежъ, наслаяване е това! Човѣкъ съ своята мисль строи камъче по камъче. Всѣко камъче трѣбва да се тури на своето мѣсто. Щомъ съградимъ своето здание до тамъ, додѣто е позволено, тогава вашиятъ Учителъ ще се яви, ще погледне работата ви и ще опрѣдѣли вашата по-нататъшна дѣйность. Всѣка вечеръ става такъвъ единъ прѣгледъ.

Сега, на васъ младитѣ ще кажа да спазвате слѣдния законъ: на всѣки седемъ минути шестътъ сж ваши, а едната, седмата е Божествена. На всѣки седемъ часа шестътъ сж ваши, а седмата е на Бога. На всѣки седемъ деня шестътъ сж за васъ, а седмиятъ е на Бога. На всѣки седемъ седмици шестътъ сж ваши, а седмата е за Бога. На всѣки седемъ години шестътъ сж за васъ, седмата е на Бога. Така е при сегашнитѣ условия на живота. Всички нещастия, които сега ни сполетяватъ, седятъ въ това, че като дойде седмата минута вие не я давате на Бога, употребявате и нея за себе си. Постоянно мислите за своитѣ нещастия, за своитѣ несполуки, за болеститѣ, за хиляди други нѣща, безъ да се спирате да видите, коя е причината за всичко това. Потърсите ли при-

чината, ще видите тогава, отдѣ започватъ вашитѣ нещастия: отъ минутитѣ ли, отъ часоветѣ ли, отъ днитѣ ли, отъ седмицитѣ ли, отъ мѣсецитѣ ли, или отъ годинитѣ. За вѣковетѣ нѣма да говоримъ, тѣхъ ще оставимъ настрана, защото малцина живѣятъ повече отъ 120 години. Първо ще търсите причинитѣ на своето нещастие отъ годинитѣ. Сега и азъ се спирамъ на врѣмето. Въ колко часа започнахъ да ви говоря? (— Въ 6 часа безъ 20 минути). Тогава колко минути има откакъ ви говоря? (— Всичко 50 минути). Колко Божествени минути има прѣзъ това врѣме? (— седемъ минути). За какво ще ги използвате? — Щомъ дойде една Божествена минута, ще кажа: азъ трѣбва да бжда въ съгласие съ Бога и съ всички разумни същества. И за себе си ще помисля тъй: моята мисль ще бжде като Божиата мисль. Ако азъ разсждавамъ, ще кажа: азъ мисля тъй, както Богъ мисли. Вие ще кажете: ами твоитѣ отношения къмъ менъ какви ще бждатъ? Вие не разбирате закона. Отношенията на всички трѣбва да бждатъ като отношенията на Бога. Ако азъ не мисля, както Богъ мисли, моята мисль не е права. Тогава и отношенията ми къмъ когото и да е, ще бждатъ неестествени, анормални. Щомъ азъ мисля, както Господъ мисли, ще имамъ такова разположение, като че Богъ дѣйству-

ва въ менъ. Не съмъ азъ, който мисля, но въ менъ ще се прояви хубавото, приятното чувство на Бога. Не че азъ съмъ проявилъ своята любовъ, но радвамъ се, че проявявамъ Божията Любовъ. По този начинъ Богъ работи въ менъ, и азъ се уча отъ Него. Азъ се радвамъ, слушамъ Го. Той говори, азъ мисля. Той говори, азъ седя, пиша и внимавамъ. Азъ правя разлика между говоренето на Господа и говоренето на различнитъ разумни същества. Нѣма по-хубаво говорене отъ това на Бога! При Неговото говорене всички въпроси въ свѣта лесно се разрѣшаватъ. Когато Господъ говори, ти ще забравишъ и себе си, и всички, ще освободишъ сърцето си отъ всичко отрицателно. Ти ще замязашъ на единъ бистъръ, любвеобилень изворъ, и всѣки, който пие отъ него, ще се радва на това, което тече.

Та казвамъ: първата причина за нещастията въ свѣта е отсъствието на правата мисль, както и прѣкъсването връзката съ Бога. И за въ бъдеще да не казвате, че едно врѣме сте били обърнати къмъ Бога. Не е въпросътъ за едно врѣме, но сега трѣбва да се обърнете къмъ Бога. Връзка съ Бога трѣбва да става постоянно! Слѣдъ всѣки шестъ минути, седмата е на Бога. Тукъ ще има едно малко прѣкъсване на твоето съзнание. Умътъ ти, съзнаението ти, ще по-

тъмнѣятъ, ти нѣма да разрѣшишъ въпроситѣ и ще се намѣришъ въ чудо. Колко пжти за тази една минута хората се спиратъ съ години да разрѣшаватъ въпроса, дали да простятъ нѣкому, или не. Нѣкой казва: обиденъ съмъ. Азъ видѣхъ този човѣкъ, еди-какво си мисли за менъ. — Нищо не си видѣлъ. Вижда само умния човѣкъ, който мисли като Бога. Мисли като Бога и всичко прѣдъ тебе ще бжде отворено, всичко ще разбирашъ. Ще разберешъ, защо Богъ е наредилъ така живота. Мислишъ ли по човѣшки, отчасти ще разбирашъ нѣщата и тогава всѣкога ще има едно вжтрѣшно неразбиране между млади и стари. Синътъ не разбира баща си. Защо? — Той не е разбралъ седмата минута, седмия часъ, седмия день, седмата седмица, седмия мѣсець и седмата година. Искамъ правилно да схванете моята мисль. У васъ има възможность да разбирате; у васъ има и всички добри желанія. Азъ не искамъ да ви критикувамъ, но искамъ да ви покажа какъвъ е законътъ. Като става туй прѣкъсване, вие ще се намѣрите въ затруднение.

Прѣдставете си, чз вие сте единъ добръ човѣкъ. Дойде при васъ нѣкой разбойникъ и ви мушне съ ножа си, но не ви убива. Какво ще му кажете? Ще си кажете: слава Богу, че останахъ живъ! Вие не знаете, кой е този разбойникъ, не го познавате, но му

прощавате. Ако, обаче, единъ вашъ приятелъ ви мушне съ ножа си, вие не можете да му простите. Защо не прощавате на своя приятелъ, а на разбѣйника прощавате? — Не знаете. Казвамъ ви: азъ застъгамъ този въпросъ, разрѣшете го! Той е единъ отъ практическитѣ въпроси за младитѣ. Вие започвате да разрѣшавате този въпросъ, но като дойде седмата минута, спѣвате се. Всѣки ще се изкаже, какъвъ проектъ има, и цѣлото събрание ще се раздѣли на двѣ мнѣния. Започвагъ да спорятъ, и Божията минута отива напразно. Не, щомъ дойде седмата минута, всички противорѣчия ще оставите настрана. Прѣзъ тази минута ще разрѣшавате въпроса за важната връзка, да имате съединителна връзка съ Първата причина, и всичко ще се нареди. Вие казвате: нѣма врѣме за това нѣщо. Не, Богъ е създалъ врѣмето заради насъ; Богъ е създалъ всички условия заради насъ. И проявениятъ животъ на земята е създаденъ пакъ заради насъ, заради умнитѣ хора. И тогъ ва, онова, което радва Божия Духъ е да мислимъ, както Богъ мисли. И азъ ви казвамъ: да мислимъ, както Богъ мисли. Сега вие ще си турите редъ ограничения. Никакви ограничения! Вие ще кажете: знаемъ ние тази мисль! Не, тази прѣходна мисль азъ наричамъ „астрална каша“. Въ всѣки случай ти трѣбва да мислишъ, както Богъ мисли. Какво

прави Богъ, като се обръщашъ къмъ Него? Ти отивашъ при това най-велико сщество и започвашъ да го безпокоишъ за единъ хлѣбъ, за десетъ лева. И Той, при своята велика работа, трѣбва да се спре за тебе. Ти се докачашъ нѣкой пѣтъ, че Той не те е послушалъ, не ти обърналъ внимание. Не, още прѣди да дойдешъ при Бога, Той те вижда и казва „Дайте му хлѣбъ!“ — и хлѣбътъ е готовъ. Богъ дава всички нѣща на врѣме. Въ Божествения свѣтъ нищо не закъснѣва. И ако нѣкои работи въ нашия животъ закъснѣватъ, то е по причина на неразбиране великия Божи законъ.

И тъй, ако вие искате да бждете хора на новото, да ви обичатъ, трѣбва да мислите право. Мислите ли право, всички ще ви обичатъ. Не мислите ли право, никой не ще ви обича. Съврѣменнитѣ хора се гордѣятъ съ своята мисль. Това не е мисль. Правата мисль е тази, която може да уреди живота. Ако вашиягъ животъ не е уреденъ, каква е тази мисль? Самокритика се изисква отъ васъ, а не самоосжждане. Ако искате да ви обичатъ и да обичате, трѣбва да имате велика мисль! Трѣбва да мислите право! Като срещна на пѣтя си единъ великъ цигуларъ да свири, нѣма ли да се спра да го слушамъ? — Ще се спра, разбира се. Ще си кажа: падна ми се случай да слушамъ този великъ

виртуозъ! Но ако срещна на пжтя си единъ цигуларъ да скърца съ своята пукната цигулка, ще се спра ли да го слушамъ? — Не, нѣма да се спра при него нито половинъ минута.

Каква е задачата сега на васъ младитѣ въ това събрание? Вие сте се събрали да се учите да мислите. И върху въпроситѣ, върху темитѣ, по които ще говорите, трѣбва да се ржководите отъ правата мисль. Не искамъ да се обезсърдчавате, но да имате онзи великъ стремежъ да мислите, както Богъ мисли. Хиляди години човѣкъ ще се учи на тази велика наука — да мисли. Да мислишъ право, това е най-красивото засега! Правата мисль иде сега въ свѣта. Тя ще влѣзе въ овчата купель и ще размѣти водата ѝ. Учителътъ трѣбва да дойде при водата — при втория елементъ. Ние напуснахме твърдата материя и дойдохме до жидката материя — до водата, до втората фаза на живота. Ето защо, всички трѣбва да изучавате водата и качества ѝ, влиянието, което упражнява върху вашата психическа мисль, върху вашитѣ желания, върху вашия организъмъ, изобщо върху съзнанието ви.

Сега пожелавамъ на васъ младитѣ работата ви да бжде пълна и любвеобилна, да има за основа Любовта, за ограда Мждростъта и за свѣтило Истината. Три нѣща ви

трѣбватъ: Любовь, Мждрость и Истина. Имате ли тия три нѣща въ живота си и въ мисълта си, вѣрвамъ, че ще успѣете. Азъ имамъ най-хубавото, най-доброто желание и най-великия стремежъ да свържа всинца ви съ Бога. Това е най-хубавото, което искамъ да ви дамъ. Азъ не искамъ да ви уча какъ да се обичате единъ другъ. На това могатъ да ви научатъ и други. Азъ искамъ да ви посоча пжтъ, начинъ, какъ да направите връзка съ първата причина на нѣщата въ Божествения свѣтъ. На всѣки седемъ минути, на всѣки седемъ часа, на всѣки седемъ деня, на всѣки седемъ седмици, на всѣки седемъ мѣсеци и на всѣки седемъ години да има непрѣривна връзка, която да ви прави радостни, весели и светещи — непрѣкъснато да излиза свѣтлина отъ васъ. И всѣки, който ви срещне, да се радва. Това пкъ, че въ живота ви има мжнотиин, да ви не плаши. Азъ наричамъ мжнотиитѣ задачи на живота, които вие сами трѣбва да разрѣшите. Отъ мжнотиитѣ трѣбва да се учите. Миозина отъ васъ сте сериозни задачи заради мене. Нѣкога по цѣли часове разрѣшавамъ такава една задача и си казвамъ: доста трудна, доста сложна е тази задача. Красиво нѣщо прѣдставляватъ задачитѣ. Щомъ разрѣша една трудна задача, азъ се радвамъ, виждамъ скрития смисълъ въ нея. Нѣкой ка-

зва: той знае всичко. Това е прѣдположение. Не може да се знае всичко. Ти можешъ да знаешъ всичко само слѣдъ като си рѣшилъ задачата съ всичкитѣ ѣ подробности. Прѣди да си я рѣшилъ, ти може да изпитвашъ различни мжноти и затруднения, но слѣдъ като узрѣлиятъ плодъ излѣзе добръ отъ посѣтата сѣмка и слѣдъ като го вкусишъ, ще се роди въ тебе една свещена мисль, която е истинската връзка съ Бога. Само тогава ти си разрѣшилъ и разбралъ добръ задачата си; само тогава можешъ да мислишъ като Бога.

Какво мислѣше Богъ, като създаде първия човѣкъ — Не знаемъ. И защо го създаде? — И това не знаемъ. Не е лошо, че не знаемъ — трудна задача е това. То не показва невѣжество. Какъвъ е смисълътъ на човѣшкия животъ? — И това е една задача. Казвамъ: това е една велика, важна задача. Врѣме се изисква, докато я рѣша. Още хиляди години ми трѣбватъ да работя върху нея. Ще ви запитамъ: какво мислите да правите въ живота си? — И това е една сложна задача. Нея сега разрѣшавамъ. Можете ли да ми кажете кого обичате? — Да обичашъ, това е най-сложната задача. Щомъ започнешъ да обичашъ хората, ще се родятъ хиляди противорѣчия. Докато яйцата въ кошника не сж се излюпили, всичко е тихо. Всички тия яйца гледатъ къмъ тебе съ благо

око и съ всички можешъ да минешъ въ миръ и съгласие. Излюпатъ ли се, всички гледатъ къмъ тебе вече съ жадно око, всички искатъ храна. И като зацъртятъ всички тия пилци около тебе, всѣко те слѣди, обикаля — храна не си му далъ. Какво трѣбва да направишъ? — Ще отворишъ хамбара си и ще ги нахранишъ — нищо повече! Излюпишъ ли яйцата, хамбарътъ ти трѣбва да бжде пълень съ жито. Господъ ще ти даде жито, а ти ще вземешъ крината и ще я напълнишъ. Ще излѣзешъ слѣдъ това всрѣдъ широкия дворъ и ще хвърляшъ налѣво-надѣсно. Като се наядатъ пилцитѣ, ще приберешъ крината си. Нѣкой пжтъ въ селата женитѣ излизатъ по два а по три пжти на день съ пълна крина да хвърлятъ на тия пилци. Прѣведете сега тази мисль въ живота си, да видите, колко е красива!

Сега азъ искамъ да виждамъ младитѣ да изиизатъ всѣка сутринъ съ пълна крина и да хвърлятъ на пилцитѣ, както земледѣлецътъ сѣе житото на своята нива. Той като посѣе житото, завлачи го и послѣ поглежда земята, усмихва се и казва: „Господи, благовослови сѣмето, което посѣхъ!“ Слѣдъ нѣколко мѣсеца това жито узрѣва, и радостта на земледѣльца е голѣма. На младитѣ пожелавамъ права мисль! Много отъ вашитѣ яйца сж излюпени. Нахранете ги! Противорѣчия ще

имате, но вървете напредъ! Някои ме питатъ, какво да правятъ. Казвамъ: изнесете пълна крина съ жито и хвърляйте на пилците! Тѣ не сж лоши, не мислятъ зло, но казватъ: „Дай ни хлѣбецъ, дай ни храница! Иди ги нахрани! И вие правите сжщото нѣщо въ вашия животъ, както пилците правятъ по отношение на васъ. Вие постоянно се молите на Бога, казвате: „Нахрани ни Господи, дай ни хлѣбъ! Главната мисль, която се прокарва въ Господнята молитва, е „хлѣбъ нашъ насжщний“... Вие се молитѣ:

„Отче нашъ. Който си на небесата.

Да се свети името Твое.

Да бжде волята Твоя.

Както на небето, така и на земята.

Хлѣбъ нашъ насжщни,

Дай ни го намъ днесъ“ . . .

Безъ този хлѣбъ, ние нито името Му ще осветимъ, нито нѣщо можемъ да разберемъ. Добиемъ ли този хлѣбецъ, ние името Му ще осветимъ и силни ще бждемъ. Ще мислимъ и ще работимъ, както нашиятъ Небесенъ Баща работи и подобни на Него ще бждемъ. Това е красивото въ живота. По сжщия начинъ и Богъ всѣка сутринъ иде при насъ съ пълна крина: „Кжти-кжти!“ — и хвърля навредъ своето благословено сѣме. Ядемъ ли отъ това сѣме, ние ще бждемъ Негови послушни дѣца. Колко е хубаво синътъ да мяза на Баща си! Като дойде

Бащата, синътъ става на крака, той го почи-
та и уважава, защото носи Неговата мисълъ
въ себе си. Какво по-хубаво отъ това, да
бждемъ подобни на Бога, да носимъ Негова-
та мисълъ въ душата си и да можемъ вед-
нага да разрѣшаваме въпроситъ, както Гос-
подъ ги разрѣшава? Нека се научимъ отъ
Господа на дълготърпѣние. Колко врѣме
сме спали като неизлюпени яйца подъ квач-
ката! Колко врѣме Той е чакалъ, докато съ-
знанието ни се пробуди! Той не бърза. Мно-
го отъ нашитъ идеи и стремежи не сж раз-
брани, не сж реализирани, но ние трѣбва да
имаме търпѣнието на Бога. Единъ день всич-
ко ще се оформи и реализира. Кое ще се
реализира? — Богъ да живѣе у насъ. Не мис-
лете, че Богъ и днесъ не живѣе у васъ. Той
живѣе у васъ, но не въ всичката си пълно-
та, затова вие не сте увѣрени. Божествено.
то постепенно се буди и развива у васъ—
Богъ може да живѣе въ нашето подсъзна-
ние, въ нашето съзнание, въ нашето само-
съзнание и въ нашето свѣрхсъзнание. Когато
Богъ започне да живѣе въ вашето свѣрх-
съзнание, тогава ще почувствувате живата
връзка между Него и васъ. Сега вие не сте
напълно увѣрени, дали Богъ живѣе въ васъ,
или не; вие не сте още и напълно увѣрени,
дали имате връзка съ Него, или не—постоя-
нно се съмнѣвате. Вслѣдствие на това и
връзката ви съ Бога постоянно се прѣкъсва.

Та казвамъ: всички ще излѣзете навънъ съ пълни крини! На какво мяза младъ човѣкъ съ празна крина? Азъ не бихъ желалъ да видя нито единъ младъ човѣкъ съ празна крина. Да видя младъ човѣкъ съ празна крина, разбирамъ, но кога? — Като е нахранилъ пилцитѣ и оттамъ да се връща. Тогава азъ ще се радвамъ, че крината му е празна. Това показва, че той е свършилъ работата си. Но ако го видя да излиза отъ дома си съ празна крина, разбирамъ, че той е взелъ празната крина на нѣкой другъ, който е нахранилъ пилцитѣ си. Всѣки трѣбва да излиза отъ дома си съ пълна крина и да се връща съ празна крина! Това е правилниятъ животъ, това е естествениятъ редъ на нѣщата. Да излиза човѣкъ съ празна крина отъ дома си и да се връща съ пълна крина, това е безсмислие въ живота. Ето защо, азъ искамъ да ви видя въ естественото положение на живота. Младъ ли си — съ пълна крина! Тогава ще ви кажа: вие сте на правия пжтъ. Идете на Божествената нива, нахранете пилцитѣ и ще получите Божието благословение. Постѣпвате ли така, всички въпроси ще се разрѣшатъ добръ.

Това е учението, което се е проповѣдвало отъ начало и досега, споредъ което и за въ бждеще ще се разрѣшаватъ всички въпроси. Като разбирате нѣщата така, животътъ ви ще се осмисли въ всичката своя

пълнота. И всѣки човѣкъ самъ за себе си ще разрѣши своята важна задача — задачата на своя животъ — какво трѣбва да прави. Щомъ всички хора разрѣшатъ правилно своята задача, тогава животътъ самъ по себе си се осмисля. Той прѣдставлява сборъ отъ разумни сжщества, иерархии, съединени въ едно цѣло. И всички тия сжщества иматъ своя опрѣдѣлена служба. Слѣдователно, когато ние разрѣшаваме своитѣ въпроси, когато завършимъ своето развитие на земята, ще имаме опрѣдѣлено мѣсто, опрѣдѣлена служба. Сега ние тукъ сме дѣца, безъ служба, но единъ день всѣки ще заеме приготвеното за него мѣсто и опрѣдѣлената за него служба. Кой е опрѣдѣлилъ това мѣсто и тѣзи служби? — Богъ. Ученикътъ като излѣзе отъ университета, нали чака кариера? Така и всѣки младъ, който е дошълъ на земята, има опрѣдѣлено мѣсто, но за да го получи, отъ него се изисква учение, отъ него се иска мислене. Защо се иска учение? — Понеже Богъ ни учи. Защо се иска мисълъ? — Понеже мисълта е връзка между Бога и насъ. Не казвамъ, че мисълта е връзка между Бога и човѣшката душа, понеже понятието за душата е пакъ частично схващане. Ние отдѣляме душата отъ себе си. Подъ „човѣкъ“ въ своето цѣлокупно проявление, ние разбираме не само неговата душа, но и неговото сърце и тѣло, неговиятъ умъ и

духъ. Съберете ли всички гия нѣща заедно, ще имате цѣлия човѣкъ. Въ тази идея се съдържа цѣлия човѣкъ. Самъ духътъ не е човѣкътъ, и умътъ самъ не е човѣкътъ. Тѣло, умъ, сърце, душа и духъ — всички заедно прѣдставляватъ цѣлокупния човѣкъ, въ който Богъ се проявява и който е връзка съ Божията мисль. Това е мислещиятъ, разумниятъ човѣкъ, който е дошълъ на земята да изпъдни великата задача на живота.

И вие, като ученици, които сте призвани на работа, съберете се и приложете тази връзка. Въпроситѣ, които ще поставите на разискване, разгледайте съ вжтрѣшна горещина. Азъ мисля, че този съборъ ще бжде единъ отъ плодоноснитѣ. Той ще опрѣдѣли отношенията ви за въ бждеще. Той е единъ отъ важнитѣ събори — седмиятъ съборъ въ духовно отношение. По брой кой е сегашниятъ съборъ? (—Пети). Значи, вие сте закъснѣли малко, съ двѣ години. Въ този съборъ ще опрѣдѣлите отношенията си съ Бога ще направите връзка съ Първичната причина на живота и ще гледате мисълта ви да бжде права. Опрѣдѣлите ли отношенията си съ Бога, за идния съборъ всичкитѣ ви останали отношения ще бждатъ прави. Затова не губете врѣмето си въ спорове. Изслушвайте се внимателно всички, бждете крайно снизходителни единъ къмъ другъ. Щомъ се намѣрите въ затруднение, молете се. Да

се моли човѣкъ на Бога, това е най-хубавата мисълъ. Молитвата е призоваване Бога на помощъ, да ни научи да мислимъ право. Имате ли трудна задача, която трѣбва да разрѣшите, викайте Бога да ви научи. Това е молитвата. Щомъ Господъ дойде, свѣтлина ще блесне въ умоветѣ ви. Тогава и най-мжчнитѣ въпроси се разрѣшаватъ лесно. Тогава всички наслоявания у васъ ще изчезнатъ, ще настане миръ и веселие за душитѣ ви и всичко, което ви е спѣвало, веднага ще се отстрани — у васъ ще настане пълно равновѣсие.

Азъ говоря сега на младитѣ. Като казвамъ „млади“, азъ считамъ всички ви за млади, но подъ млади на физическия свѣтъ разбирамъ ония, които взиматъ инициатива. Все нѣкои трѣбва да бждатъ глава, да вървятъ напредъ, а другитѣ да останатъ въ тилъ. Азъ говоря на онѣзи, които отиватъ на фронта. Правата мисълъ азъ наричамъ „боенъ фронтъ“. Тамъ е неприятельтъ, тамъ сж картечницитѣ, тамъ сж гранатитѣ. Герои, смѣли и рѣшителни хора се изискватъ!

Писанието казва: „хиляди гранати ще падатъ отлѣво и отдѣсно ти, но неприятельтъ при тебе нѣма да се приближи. Бомба при тебе нѣма да падне и нѣма да експлодира“. Ако ти си свързанъ съ Божията мисълъ, ще отидешъ на фронта, но здравъ и читавъ ще се върнешъ.

Кр. Тулешковъ.

Ние, Учението и животътъ.

Когато Богъ говори, Неговия гласъ
всѣки познава . . .

Учительтъ.

Човѣкъ е вжже, вързано между
животното и свѣрхчовѣка; онова, що
е велико у човѣка, то е, че той е
мостъ, а не цѣль. Това, което е за
обичане у човѣка, то е, че той е
прѣходъ.

Азъ обичамъ ония, които не дирятъ
чакъ отъждъ звѣздитѣ причини да за-
гинатъ и да станатъ жертва, но ония,
които се жертвуватъ за земята, за да
стане донѣкога земята за свѣрхчовѣка.

Ницше.

Основанията на всичко въ свѣта
лежатъ върху „Тайното Учение“; до-
като избранитѣ се посвѣщаватъ на
изучаване „Учението“, свѣтътъ е въ
равновѣсие и неговитѣ стълбове оста-
таватъ непоклатими.

„Z“.

Животътъ е процесъ на прѣврѣ-
щане сѣмето въ плодъ.

„Ние, Учението и животътъ“ — това сж
тригѣ главни стълба, върху които се гради
битието, като започнемъ отъ подминералнитѣ
сфери и достигнемъ до сферитѣ, които се гу-

бятъ въ ослѣпителното сияние на Божествеността. Това сж три абсолютно необходими елемента за проявяването на каквото и да било, дори и най-малкото движение. Тѣ сж въ абсолютно тѣсна връзка помежду си, прѣливатъ се тѣй, прѣплитатъ се тѣй, че наистина не могатъ да се раздѣлятъ едно отъ друго, нито пъкъ да се проявятъ едно безъ друго, а то е, защото и тритѣ иматъ едно общо велико начало.

Тѣ сж три всепроникващи елемента, бездѣлни, прѣобширни, но въпрѣки това, а може би, и именно затова, тѣ ни сж най-малко познати. За тѣхъ сж мислили, за тѣхъ сж говорили отъ дълбока древностъ и до днесъ, но тѣхната сжщина, заседнала въ самата мисль на търсещитѣ я, остава винаги неза-сегната. Погледътъ по нея, мисльта и волята се плъзгатъ като по гладка стоманена повърхностъ: всѣки истински погледъ, всѣка права мисль и всѣка воля сж по принципъ нейни.

Първиятъ пунктъ, на който можемъ да се спремъ, е онова, което ни е най-близко, което е нашата сжщина. За него всѣка съществуваща единица може да каже „азъ“, а всички изобщо взети „ние“. Какъ ще погледнемъ на това „ние“? Дали подъ него ще разбираме насъ, събранитѣ тукъ въ името на извѣстнитѣ общи за насъ идеи? Дали подъ

„ние“ ще разбираме ония, които сж едно съ насъ по идеи, независимо отъ мѣстото, независимо отъ това дори, дали се познаваме. Дали подъ това ще разбираме човѣка, човѣчеството, или ще разбираме онова, което макаръ и проектирано въ безброй посоки, въплотено въ безброй форми, остава по сжщина едно — съзнанието, единично съ Божеството? Въ зависимостъ отъ това и тоя въпросъ може да се разгледа отъ много страни и въ много форми, като се взиматъ прѣдъ видъ и взаимоотношенията между единицитѣ въ това „ние“. Мисля, че всѣка граница, която би се поставила между двама души, взимайки се въ съображение тѣхнитѣ насоки въ живота, или тѣхното вътрѣшно или външно състояние, е относително естествена и може да се прѣвъзмогне отъ едно по-будно съзнание. Подъ „ние“ азъ разбирамъ всички ония живи единици, които промѣнятъ мѣстото си въ, тъй да се изразя, „духовното пространство“, които, оставайки по сжщина неизмѣнни, реализиратъ пжтя въ себе си, като постоянно прѣвъзможватъ днешното и постигатъ утрѣшното. Ние сме поставени въ най-различни условия, както вътрѣшни, тъй и външни, затова и начинитѣ на дѣйность сж при всѣки одного различни, а отъ това зависи и отношението помежду ни. Едно се иска отъ насъ, и ние го даваме, често въпрѣки волята си, това е дѣй-

ността. Има два вида дѣйность: една, при която цѣлокупната ни вътрѣшна природа диктува, а дѣйствиата ставатъ като по инерция, машинално, по необходимостъ. Тамъ воля нѣма, съзнанието почти отсъствува, чувството за удобство и покой прѣобладава. Това всички знаемъ.

Вториятъ видъ дѣйность е свързана съ прѣодоляване всѣки послѣдователенъ мигъ по една микроскопическа прѣчка. Това е дѣйность на непрѣривно минимално напрѣжение. При него диктува съзнанието, което е антипода на инертността. Това се изисква отъ насъ. Великитѣ идеали сж абсолютно необходими, тѣ се постигатъ въ вѣковетѣ. Всѣки великъ идеалъ е сборъ отъ малки идеали, както всѣка стѣлба отъ стѣпала. Да не пропускаме малкото, помрачени отъ копнежъ по великото, защото въ природата скокове се не правятъ.

Ние не можемъ избегна жалонитѣ, съ които творческата природа ни води. Тѣ сж втъкани въ насъ, ние сме вковани въ тѣхъ. Другъ пътъ освѣнъ тѣхъ нѣма; отдѣлянето отъ тѣхъ се нарича гибель, а даже и постигналия гибелта, пакъ по моста отъ тия закони ще постигне по необходимостъ идеала на творческата природа. Тѣзи закони сж Учението. Тѣ сж онова Учение, което е едно: въплощавайки се въ много форми, влива се

въ всѣко сѣщество; оцвѣтявайки се въ разни цвѣтове, озарява всѣко съзнание.

Нѣма ново учение, нѣма старо учение. Учението, което ние признаваме, което е истинско, е едно; него всѣки, въпрѣки желанието си, познава и често, въпрѣки волята си, слѣдва. Великитѣ идеи иматъ единъ центъръ и за да озарятъ ума на всѣки човѣкъ, тѣ не се нуждаятъ отъ посрѣдникъ. Ржководи се дѣйността на човѣка, но не и потока отъ идеи. Има два вида отношение къмъ Учението, а именно: съзнателно и несъзнателно. Хората не се ржководятъ отъ еднакво велики принципи въ живота. Ржководнитѣ принципи, относително зависятъ отъ съзнанието на индивидитѣ. Когато пжтя се налага, самъ регулира движението на съзнанието, като всѣки мигъ създава сътресения въ него, поради промѣната на посокитѣ. Учението се налага по необходимостъ, то е нѣщо външно, което се стреми да извика къмъ дѣйностъ вътрѣшния животъ. Това ние виждаме на всѣка стѣпка около насъ, а можемъ, ако пожелаемъ, да го прослѣдимъ и въ самитѣ насъ. Това не може да бжде за насъ идеалъ. Ние трѣбва да можемъ да гледаме и да виждаме. Трѣбва да виждаме поне слѣдващата си стѣпка и тя напълно да зависи отъ нашата воля и разумъ. Ние трѣбва да живѣемъ въ сравнително по-голѣма свѣтлина, като ни-

кога не губимъ желанието да корегираме свѣтлината на нашия свѣтилникъ съ оная свѣтлина, която всички можемъ да доловимъ дълбоко въ себе си, за която имаме безпогрѣшно понятие, и която тѣй-често и тѣй живо се изнася прѣдъ очитѣ ни отъ нашия Учителъ.

* * *

Малко повече воля, малко повече активностъ!

Казватъ, че животътъ е едната половина на онова, което е, безъ обаче останалото да е неговъ антиподъ и да го отрича. Цѣль ли е животътъ или срѣдство? Това може да бжде съвсѣмъ очевидно. Нищо отъ онова, което е не може да бжде извънъ живота. Животътъ е най-изобилното, всепроникващото благо. Той не е отреченъ никому никога. Той се проявява въ много форми. Заражда, възраства, разрушава форми въ всички свѣтове, въ които тѣ сществуваатъ. Отъ това е ясно, че той не може да бжде цѣль, а е благо, което най-внимателно трѣбва да се пази и най-рационално да се използва.

Имайки Учението за пжть, чрѣзъ основната срѣда на битието-живота „ние“ непрѣстанно, по силата на неизмѣнни закони се стремимъ къмъ далеченъ идеалъ. Този идеалъ е подобенъ на хоризонта: винаги е близо, но никой не е миналъ подъ него, за-

щото постоянно се отпечаата. Въ този свѣтъ всичко се мѣни, защото трѣбва да се мѣни, за да може постоянно въ новъ видъ да се изявява онова, къмъ което ние се стремимъ.

Това сж, може би, много общи фрази. Но кое може да бжде важно за насъ? Това е фактътъ, че ние, Учението и животътъ сме, съществуваме, обвързани сме здраво и по силата на непрѣклонна воля слѣдваме опрѣдѣлѣна не отъ насъ цѣль. Изборъ не можемъ да правимъ. Да се отклоняваме можемъ, за наша смѣтка. Младежи винаги съществуватъ. Младостта е порта, прѣзъ която всичко изгрѣва, обсипано съ импулси за животъ и творчество. Прѣзъ тази врата минава всичко, достига зенита на своя небосводъ и залѣзва, за да изгрѣе наново нѣкога. Само младостта не остарѣва, тя е постояненъ изгрѣвъ. И ние минахме прѣзъ тази порта, обсипани съ импулси за животъ, пламтещи отъ желание за творчество. Ще минемъ ли и ние по стария пътъ, за да достигнемъ точката, въ която всичко залѣзва и то безъ да реализираме нѣщо отъ онова, по което сме тъй-силно копнѣли?

Млади братя по импулсъ, идеи и творчески пламъкъ, да създадемъ условия и да откриемъ сами пътищата за реализиране на свѣтлитѣ ни идеали, посочени отъ Учителя

М. Тодорова.

Ние, Учението и животътъ.

Както ви е извѣстно, темата, върху която сме се събрали да обмѣнимъ мисли прѣзъ този съборъ е: „Ние, Учението и животътъ.“

Прѣди да започнемъ да правимъ каквито и да е разисквания, трѣбва да установимъ, какво се разбира подъ всѣка дума отъ поставеното заглавие.

Учителътъ прѣди малко изказа мисълта, че този съборъ прѣдставлява седмата минута, въ която трѣбва да опрѣдѣлимъ посоката на нашитѣ мисли, т. е., когато мислимъ, да сме въ връзка съ Първата Причина.

Ако схванемъ темата правилно, разискванията ни ще бждатъ смислени и заключенията, до които дойдемъ, ще иматъ резултатъ.

Подъ „ние“ не се разбиратъ хората, които сж оковани въ веригитѣ на робството, които сж играчка на природнитѣ стихии и въ които шумътъ на неразумнитѣ сили е толкова голѣмъ, че не сж въ състояние да чуятъ собствения си гласъ.

Подъ „ние“ се разбиратъ човѣцитѣ на свободата, чието съзнание е пробудено, които винаги и надъ всичко слушатъ само тихия и възвишенъ гласъ на Божественото въ себе си. За Него тѣ сж готови всичко да

пожертвуватъ : да прѣминатъ прѣзъ дълбоки долини и да изкачатъ високи планински върхове. Тѣзи хора трѣбва да си подадатъ ржка. За какво? — За да учатъ, за учението.

Кое учение? — Не учението, което носи свѣтска слава, което създава учени и професори и което подтиква хората къмъ трупане на богатство и всѣкакви земни блага. Не учението, което раздѣля хората на учени и прости, на силни и слаби, на богати и бѣдни. Не учението, което внася критика, раздори, омраза, което натъква хората на противорѣчия, нанася имъ хиляди страдания и ги води къмъ смъртъ, но учението на свѣтлината, онова учение, което е общо за всички, което като слънце раздава на всички своитѣ блага, на което еднакво сж способни да се учатъ учени и прости, силни и слаби, бѣдни и богати. Онова учение, което примирява всички противорѣчия и подъ свѣтлината на което хората съ радостъ си подаватъ ржка и влизатъ въ живота.

Кой животъ? — Не този стария, изпълненъ съ ревностъ, завистъ, съмнѣния и подозрѣния животъ, който хората досега сж живѣли. Не този животъ, който е охлузилъ човѣшкитѣ сърца и ги е покрилъ съ рани, но новиятъ животъ на Любовта и братството, изпълненъ съ вжтрѣшна свѣтлина, вжтрѣшна чистота, вжтрѣшна радостъ — без-

користниятъ животъ, който подтиква хората къмъ самопожертвование, къмъ взаимно уважение, къмъ добра и деликатна обхода. Съ една дума, животъ, който изхожда отъ Бога.

Така като разберемъ тѣзи думи, ще можемъ да разискваме върху тѣхъ, безъ да се натъкнемъ на противорѣчия; ще можемъ да чертаемъ планове, да се въодушевяваме отъ идеи и нашитѣ начинания, каквито и да сѣтъ, малки или голѣми, ще се увѣнчаятъ съ успѣхъ.

Разберемъ ли тѣзи думи по стария начинъ, тъй както досега човѣчеството ги е разбирало, ще пожънемъ неговитѣ печални резултати, на които сме свидѣтели днесъ, и дѣлото, за което Учителътъ ни е призовавалъ да работимъ, ще пропадне.

Обачъ, разберемъ ли ги по новия начинъ, както Учителътъ ни учи, ще успѣемъ въ всичко и ще образуваме единъ силенъ организъмъ, една колективна единица, тъй жива, тъй хармонична, тъй свѣтла, както сѣ слънчевитѣ системи въ безграничното пространство на небесния миръ.

Д. ГАРВАЛОВЪ — Чете доста обширенъ рефератъ, въ който изтъкна нѣкои лични и общи дефекти, които е необходимо да се корегиратъ, като очерта и реалния идеаленъ образъ на всѣки ученикъ.

Л. ЛУЛЧЕВЪ. За да говоримъ за насъ — трѣбва да знаемъ положително това, което въ дѣйствителностъ сме. Школата не започва отъ сега. И тя и ние сме сжществували.

Разнороднитѣ, дори противорѣчиви възгледи въ нашето братство сж само едно доказателство за онази здрава духовна връзка, която сжествува и ни обединява въпрѣки всичко. Растенето и разширението на братството сочи отъ само себе си реалнитѣ съотношения на силитѣ, които сж вложени въ него. Дефинирането на капиталнитѣ въпроси за Бога, Кармата и пр. сж велики цѣли на човѣшката мисль. Разнообразието тукъ е онова, което дава красотата, когато въ него може да се съзрѣ вжтрѣшното единство.

Въздѣйствието на нашето братство върху обществото е много по-голѣмо, отколкото се прѣдполага, само че не върви по обикновенитѣ пѣтища. Ето сега и чешмата е една жива катедра, на която има постоянно проповѣдници.

Механическото влизане и излизане на нѣкой братъ отъ братството не разрѣшава въпроса за неговото собствено дѣйствително положение или за сждбата на видимо физическо братство. Христось бѣ приживѣ изоставенъ отъ ученицитѣ си, а слѣдъ смърत्या му милиони вървятъ слѣдъ Него. Тѣй че въпросъ е, дали само физическата личностъ на Учителя е която ни свързва и групира сега,

Нѣщата, които сега ставатъ сж врѣменни фази и състояния и тѣ си иматъ свое обяснение — но не могатъ да се смѣтатъ като изходенъ пунктъ, който разрѣшава въпроситѣ.

Сестритѣ сж правили и правятъ жертви за дѣлото, такива съ каквито ние, братята, едва ли може да се похвалимъ и заради които ние трѣбва да извинимъ нѣкои тѣхни ексцентричности.

Има знание и учение. Окултна наука, окултно знание е само това, което се живѣе. Това, което прилагаме въ даденъ моментъ, то е нашето окултно знание. Ние сме подъ мѣдро ръководство и всичко си има свой смисълъ, само че не винаги ние го схващаме. Но когато се възлюбимъ единъ другъ, много неразсѣждности ще прѣстанатъ да съществуватъ.

.

15 юли, 5¹/₂ ч. с.

Учителѣтъ.

Правата мисълъ.

„Богъ царува на небето.

Богъ царува въ живота.

Да бжде името Му благословено!“

Ще прочета първитѣ 10 стиха отъ Х-та глава на Йоана.

Човѣшката мисълъ върви по строго опрѣдѣленъ законъ. Въ съврѣменната наука думата „законъ“ се употрѣбява въ смисълъ на установени положения. Подъ думата „законъ“ се разбира нѣщо почти механическо. Въ Божествения свѣтъ законътъ е изводъ. Тамъ нѣщата ставатъ само по единъ начинъ. Този начинъ ние наричаме Божественъ. Въ него нѣма никакви изключения. Въ физическия свѣтъ, обаче, нѣщата могатъ да ставатъ по много начини. Вземете въ художеството, напримѣръ. Ако искате да нарисувате какъвъ и да е прѣдметъ, ще можете да го нарисувате отъ разни мѣста, отъ разни положения, но както и да е поставенъ този прѣдметъ, въ него трѣбва да има само една идея. Идеята, именно, е Божественото. Тя се разбира само по единъ начинъ.

Ще ви дамъ и друго едно обяснение. Ако отворите коя и да е съврѣменна книга, написана на единъ отъ модернитѣ езици, или пъкъ вземете една стара книга, написана на

нѣкой отъ старитѣ езици, ще имате три начина за четене: първо ще започнете да четете отлѣво къмъ дѣсно, споредъ правилата на бѣлата раса, или арийската раса. Щомъ дойдете до семититѣ, ще започнете да четете отдѣсно къмъ лѣво. Дойдете ли най-послѣ до нѣкои отъ старитѣ народи, четенето започва отгорѣ надолу. Нѣкои може да запитатъ, защо днесъ се чете именно отлѣво къмъ дѣсно? На основание на сѣщия законъ нѣкои хора работятъ съ лѣвата ржка а други — съ дѣсната. Та казвамъ: законътъ прѣдставлява разуменъ изводъ отъ нѣщата. Тѣ могатъ да се направятъ ии да се съпоставятъ само по единъ идеенъ начинъ. Съвършенството на човѣка седи въ това, човѣкъ да достигне до една идея, която да не търпи никаква корекция, и да я постави на своето мѣсто. Това е правата мисълъ.

Сега хората питатъ, какво нѣщо е правото. Казватъ, че правото е относително. Абсолютно право е онова, което има пълненъ изразъ, а относително право е онова, което не е намѣрило своя абсолютенъ изразъ. Когато се взима нѣкой музикаленъ тонъ тъй, както си е, той включва въ себе си всички необходими вибрации. Този тонъ е пълненъ. Но ако се вземе единъ непълненъ тонъ, неговата чистота ще бѣде накърнена, той не е чистъ тонъ. Нѣкои пѣвци не могатъ да пѣ-

ятъ, както трѣбва, защото липсва нѣщо въ тона имъ. Малко пѣвци има въ свѣта, които могатъ да пѣятъ хубаво. Почти всички иматъ по единъ малъкъ дефектъ. Онѣзи хора, които сж свикнали да слушатъ оперно пѣние, мислятъ, че е много красиво. Не, въ оперното пѣние нѣма онази дълбока, възвишена музика. Ако прѣдъ единъ хипнотизиранъ човѣкъ дрънкатъ тенекия и му кажатъ, че това е музика, той може да схваща въ дрънкането нѣкаква музика, но така ли е въ сжщность? Вамъ се вижда чудно това нѣщо, но трѣбва да знаете, че животътъ е рѣленъ съ такива примѣри. Слухътъ на човѣка може да се изопачи тѣй, както може да се изопачи и човѣшката мисль. Ноблюдавайте състояние то на ония съврѣмenni пияници, които пиятъ и тракатъ съ чашитѣ на масата. Какво чуватъ тѣ въ това тракане? — Музика. „Тракъ-тракъ“ — удрятъ се чашитѣ и се изпразватъ една слѣдъ друга. За тѣхъ това е нѣщо подобно на Бетховеновата музика. Тѣ мислятъ, че излизатъ тонове. Единъ, двама, трима, четирма, петима и повече души тракатъ съ чашитѣ. И въ туй тракане тѣ чуватъ нѣкаква музика. Питамъ сега: каква музика може да има въ тракането на десетъ чаши? Ако двама пияници пиятъ и слѣдъ това чашитѣ се изпразватъ, какво печелятъ? Кой пияница досега е станалъ музикантъ? Кол-

кото пияниците сж могли да станатъ музиканти, толкова и онѣзи, които сж изопачили своята мисль, могатъ да постигнатъ нѣщо. Изводитъ ще бждатъ сжщитъ.

Човѣкъ трѣбва да се домогне до онзи великъ законъ, който опрѣдѣля човѣшката мисль. За мисльта ще имате само едно понятие. Докато допущате двѣ възможности въ ума си, не можете да мислите правилно. Вие можете да допущате въ ума си не само двѣ, но и много възможности, обаче, трѣбва да знаете, че въ мисльта има само единъ начинъ, по който може да се изрази идеята. Съврѣменнитъ мислители опрѣдѣлятъ, какво нѣщо е жената, и какво нѣщо е мжжътъ. Наистина, има естествени качества, които характеризиратъ мжжа и жената, но какъ ще опрѣдѣлите, какво прѣдставляватъ тѣ по сжщество? Въ български езикъ думата човѣкъ изразява понятието „мжжъ“. Мжжъ е само онзи, който носи свѣтлина. Щомъ кажемъ свѣщъ, подразбираме вече една идея. Свѣщъ е само това, което издава свѣтлина и може да гори. И мжжътъ се отличава по свѣтлината си. Нѣма ли свѣтлина, не е мжжъ. Той трѣбва да мисли. Въ всѣка мисль трѣбва да има свѣтлина. И всѣка мисль, въ която нѣма свѣтлина, не е мисль. Отъ това гледище ние опрѣдѣляме и какво нѣщо е жената. Всѣка жена, въ мисльта на която нѣ-

Ма топлина, нѣ е женѣ.

Въ съврѣмнената наука се казва, че има студена свѣтлина. Вѣрно е това, но свѣтлината не може да бжде студена, понеже туй, което носи радостъ въ себе си, има и свѣтлина, и топлина. Слѣдователно, въ това отношение животътъ започва съ топлината. Мисълта започва съ свѣтлината. Тукъ имаме два велики закона, които дѣйствуватъ едновременно въ живота. Законътъ на свѣтлината не е законъ на топлината. И законътъ на топлината не е законъ на свѣтлината. Затова, когато говоримъ за топлината, трѣбва да разбираме само единъ законъ. Топлината може да се изрази само по единъ начинъ. Всѣка топлина, която не изгаря, нито гори, а стопля, е правлна свѣтлина. Всѣка топлина, която изгаря, не е топлина. Сжщиятъ законъ се отнася и до свѣтлината. Всѣка свѣтлина, която дава знание за човѣка, е свѣтлина. Всѣко знание, което не възгордѣва човѣка, е знание. Всѣко знание, което възгордѣва човѣка е болезнено състояние. Всички хора, които се гордѣятъ, че знаятъ нѣщо, това сж психически болни хора. Всѣки човѣкъ пкъ, у когото нѣма гордостъ, се намира въ здравословно състояние. Какво прѣдставлява гордостта? — Тя е шилестъ върхъ, на който едва ли може да стои една муха. Питамъ: колко души могатъ да стоятъ на този ши-

лестъ връхъ и да се разговарятъ приятелски? — На този връхъ постоянно ще има споръ, кой кждѣ да седне. Днесъ единъ ще се качи, утрѣ другъ ще се качи, ще има едно постоянно брожение, една вѣчна борба. Гордостъта всѣкога има за цѣль високия връхъ. Тия разсждения сж необходими за всѣки ученикъ.

Сега ще кажете: човѣкъ не може ли да живѣе безъ да учи? — Може да живѣе и безъ да учи, но ще мяза на говедо. Който не се учи е четвероного животно. Щомъ искате да бждете човѣкъ, можете да вървите по два пжтя: или по пжтя на топлината, или по пжтя на свѣтлината. Това сж двата пжтя, по които човѣкътъ на земята трѣбва да мине. Всички казватъ: сърцето на човѣка трѣбва да бжде топло. Да, то трѣбва да топли, но не и да изгаря. Умътъ на човѣка трѣбва да свети, но не и да ослѣпява. Нѣкои казватъ: силната свѣтлина ослѣпява човѣка. Вѣрно е, но трѣбва добръ да схванете мисълта. За коя свѣтлина се разбира това? — За физическата, за материалната свѣтлина. Нѣкои казватъ, че Божествената свѣтлина ослѣпявала. Не, това е лъжливо положение. Азъ не зная, какъ хората сж дошли до този изводъ. Други казватъ: Божествената свѣтлина е недостжпна. Тази свѣтлина е недостжпна само за невѣжия, понеже не знае пжтя къмъ

свѣтлината. Всѣки, който е дошълъ до Божествената свѣтлина, знае, че тя е достъпна. Това пъкъ, че Божествената свѣтлина ослѣпявала човѣка, е измислица на черното братство. Това е толкова вѣрно, колкото когато нѣкой каже, че човѣкъ не се дави въ голѣмата вода. Да, тамъ, дѣто човѣкъ се дави, рибата не се дави. Този изводъ правъ ли е? Рибитѣ давятъ ли се въ водата? Слѣдователно, когато нѣкой прави изводъ, че човѣкъ може да се удави въ водата, това не е абсолютна мисль, това не е права мисль. Туй е тъй нареченото релативно, относително знание за нѣщата. Другитѣ нѣща още се бълникатъ. Какво нѣщо е бълникането? Вземете едно празно шише и турете въ него половинъ килограмъ хубавъ пѣськъ. Когато шишето е въ покой, всичкитѣ частици на пѣська сж наредени по единъ опрѣдѣленъ редъ. Взимамъ слѣдъ това шишето, разклащамъ го. Питамъ: можете ли да опрѣдѣлите дѣ е отишла всѣка пѣсьчна частица? Кой законъ опрѣдѣля кждѣ отива всѣка една частица? Частицитѣ постоянно се измѣстватъ. Каква наука може да има въ бълникането на пѣська? Ако състоянието на нашата мисль е прилично на бълникането на пѣська въ едно шише, мислите ли, че това е философска мисль? Мислите ли, че това е права мисль? — Не. За да извадите нѣкаква мисль отъ това бълникане,

вие трѣбва да турите пѣсъка въ едно органическо общество, дѣто всѣко пѣсѣчно зрънце да дойде на своето мѣсто, като жива клѣтка, която да расте и да се развива по единъ систематиченъ начинъ. Мисълта на съврѣменната бѣла раса, това сж пѣсѣчните зрънца въ шишето, които постоянно се мѣстятъ, постоянно се бълникатъ. И дѣцата могатъ да мислятъ така. И тѣ, като взематъ шишето, тѣй могатъ да размѣстватъ пѣсѣчинките, че да минатъ за виртуози. Турете прѣдъ нѣкое дѣте една хубава латерна, то ще завърти дрѣжката ѝ и ще засвири. Дайте на нѣкое дѣте единъ грамофонъ, и то ще свири на него. Ича единъ старъ българинъ, просякъ, който стана цѣлъ виртуозъ въ най-скоро врѣме. Какъ? — По-рано свирѣше на цигулка, просѣше по улицитѣ, но като не можа да обърне вниманието на минувачитѣ, купи си единъ грамофонъ, съ нѣколко хубави парчета отъ Бетховена, отъ Моцарта, тури грамофона въ една кошница и тѣй проси по улицата — свири на минувачитѣ. Но това не е негова мисль. Да разполагашъ съ чужда наука, това не е учение. Българинътъ казва: „Съ чужда пита поменъ не става“. Какво подразбира чуждата мисль? Чуждата мисль всѣкога остава чужда. Тя е неправилна мисль. Когато кажемъ, че нѣкоя мисль е правилна, подразбираме, че тя е достояние на всички разумни хора.

Щомъ всички разумни хора могатъ да възприематъ една мисълъ, тя е Божествена. Не могатъ ли всички да възприематъ една мисълъ, тя не е правилна, не е права мисълъ.

И тъй, Христосъ казва: „Истина, истина ви казвамъ, който не влиза прѣзъ вратата на кошарата, той е крадецъ и разбойникъ“. Оттукъ ние изваждаме сжщия законъ: „Истина, истина ви казвамъ, всѣки, който не мисли правилно, той е крадецъ и разбойникъ“. Защо? Защото всички прѣстѣпления въ свѣта започватъ отъ кривитѣ мисли, отъ кривитѣ положения. Първо: ние трѣбва да изопачимъ ума на човѣка, за да можемъ да изопачимъ неговото сърце. Второ: ние трѣбва да изопачимъ сърцето на човѣка, за да изопачимъ неговия характеръ, неговитѣ дѣйствиия. Слѣдователно, щомъ се явятъ двѣ изопачавания, ражда се едно прѣстѣпление. Всѣко прѣстѣпление се прави отъ баща и отъ майка. Изопачаването на ума е дѣло на бащата, изопачаването на сърцето е дѣло на майката, а всѣки изопаченъ волевъ актъ е дѣтето. Щомъ допуснемъ една неправилна мисълъ въ ума си, тази мисълъ непрѣменно ще съотвѣтствува на едно желание, което ще бжде подобно на мисълъта, защото подобното съ подобно се търси. Вълкъ за овца не се жени, нито овенъ се жени за вълчица. Жаба за риба не се жени, нито риба за жа-

ба, макаръ и двѣтъ да живѣятъ въ водата.

Сега отъ всичко това, вие вземете само туй, което може да схванете. Развратниятъ животъ е изопаченъ животъ. Въ този животъ се изопачава свещената човѣшка мисль. Понѣкога вие мислите, че разбирате живота, а при това сте нещестни. Това не е разбирање. То е само надзъртане въ гнѣнитъ на живота. Нѣкой казва: азъ разбирамъ, защо страдамъ. Не, ти не разбирашъ, защо страдашъ. Ако разбирашъ защо страдашъ и отъ какво страдашъ, ще се излѣкувашъ. Да кажемъ, че като вървите по пѣтя, падате на една или на друга страна. Казвате: азъ се прѣпънахъ. Защо паднахте? — Не знаете причината. Ако при всѣко падане и спъване вие можете да намѣрите съотвѣтствуващата причина, досега щѣхте да изправите живота си. Спъването въ живота не е физически а тѣ, то е умственъ актъ. Всички спъвания започватъ отъ ума. Напримѣръ, вие се спъвате отъ мислитѣ: дали трѣбва да правите добро, или не; трѣбва ли да правите зло; много ли или малко трѣбва да ядете; да кажете ли Истината тѣй, както си е, или да кажете малко, само частъ отъ нея? Вие казвате: не може да се каже цѣлата Истина. Тѣй е, цѣлата Истина не може да се каже, но какво подразбирате подъ думитѣ „цѣлата Истина“? Това е права мисль.

Човѣкъ не може да изпие всичката бистра вода, която тече по лицето на земята. Ти можешъ да накарашъ нѣкой човѣкъ да изпие само една чаша вода, но не всичката. Никждѣ въ свѣта не е казано, да се говори цѣлата Истина. Истината не може да бжде цѣла. Щомъ туришъ прѣдъ нея думата цѣла, това подразбира единъ физически актъ. То вече не е Истина. Казватъ: пълната Истина. Истината не може да бжде пълна. Тя не е шише, което може да се напълни. Истината не може да бжде нито цѣла, нито пълна. Слѣдователно, вие туряте на Истината опрѣдѣления, качества, които тя не съдържа въ себе си. Само човѣкътъ на правата мисль има Истината въ себе си. Казвате: правата Истина. Истината не може да бжде права. Вие можете да говорите въ обикновения живогъ, „права Истина, цѣла Истина, пълна Истина,“ но ако разбирате Истината, ще я разберете безъ да е пълна, безъ да е цѣла, безъ да е права. Ако започнете да мислите така, всички ще заспите. Кога заспиватъ хората? Ще оставимъ въпроса за спането настрана. То е явление, което трѣбва да се обясни научно и правилно. Нѣма да се спирамъ върху спането и почивката.

Казватъ: духовниятъ човѣкъ трѣбва да одухотвори физическитѣ прояви на живота.

Да се стремишъ да одухотворишъ материалното, то е все едно да удохвтворявашъ сѣнки. Една сѣнка може да бжде малка, може да бжде и голѣма. Обаче, каква наука има въ сѣнкитѣ? Сѣнката може ли да бжде органическа? Защо сж сѣнкитѣ въ свѣта? Често говорите иносказателно: да има сѣнчица! Значи, въ този смисълъ, сѣнката е приютъ, прибѣжище. Въ врѣме на голѣма опасностъ, все трѣбва да има нѣкаква сѣнка. Туй се разбира подъ думата „сѣнка“ въ прѣносенъ смисълъ. Какво прѣдставлява сѣнката? — Отражение на нѣщата. По сжщия начинъ и идеитѣ иматъ свое отражение. Туй е правилно обяснение за сѣнката. Щомъ сѣнката е отражение, то всѣко отражение може да се увеличи, може и да се смали. Понѣкога ние говоримъ и за Любовта, че се увеличава и намалява. Въ дѣйствителностъ Любовта, сама по себе си, не се увеличава, но тя се увеличава тѣй, както водата въ една рѣка се увеличава. Самата вода не се увеличава, но се увеличава количеството на движушитѣ се частици. Количеството на движушитѣ се водни частици може да се увеличи, но количеството на водата абсолютно не може да се увеличи. Количеството на водата въ природата е точно опрѣдѣлено. Водата взета като изразъ на живота, нито се увеличава, нито се намалява. Но тѣй, както сме

поставени въ сегашния органически животъ, отъ гледището на относителната наука, животътъ може да се увеличава. Подъ „увеличение на живота“, ние трѣбва да разбираме „прииждане на животъ“. Прииждането на живота показва, че нашата мисль е правилна. Докато има прииждане на живота, мисълта е права. Вие всѣкога знаете, дали вашата мисль е права, или крива. Всѣки отъ васъ знае, дали това, което върши е право, или не. Той знае, че това или онова негово дѣйствие не е право, но се извинява. Понѣкога той съзнава, че постѣпката му не е права, но въ дадения случай не може да я поправи. Запримѣръ, има гениални пѣвци, които пѣятъ много хубаво, но случи се, нѣкой отъ тѣхъ отива вечерно врѣме съ компания тукъ - тамъ, пие студена вода, простудява гърлото си и послѣ не може да го контролира, не може да пѣе. Той знае, какъ трѣбва да изпълни дадено парче, но не може да контролира своето гърло, не може да влада своя ларинксъ. Защо? — Той пилъ винце, пилъ ракийца, ялъ сладоледъ и други подобни.

Та когато казвате, че не можете да мислите правилно, азъ разбирамъ, че сте ходили въ нѣкое кабаре, или въ кръчма, или въ нѣкое публично мѣсто и тамъ сте злоупотребили съ вашия умъ. Природата казва:

„Това, което правишъ, не е правилно. Биенето на съвѣстѣта не е нищо друго, освѣнъ изобличаване отъ великия законъ, който казва, че мисълѣта ви въ даденъ случай не е правилна, т. е. не е въ съгласие съ него. Вслѣдствие на това, човѣкъ усѣща извѣстно мъчение, за което се моли на Бога и казва: Господи, прости ми! Господъ прощава само на тия хора, които се учатъ да мислятъ правилно, за да създадатъ въ себе си характеръ. Докато не се създаде у васъ характеръ, не може да бждете учени хора, не може да бждете видни хора, не може да бждете талантливи хора. Нѣмате ли абсолютно правилна мисълъ, нищо не може да стане отъ васъ. Ако мислите, че има другъ пжтъ, по който можете да придобиете знание и да постигнете нѣщо, вие ще успѣете въ всичко това толкова, колкото една гарга може да изпѣе едно отъ творенията на Бетховена, или колкото една жаба може да стане светица. Жабата може ли да стане светица? Ще дойде нѣкой да ми доказва, че споредъ закона на еволюцията, жабата щѣла да стане светица. Никога жабата не може да стане светица. Да говоримъ правилно! Частѣта може ли да бжде като цѣлото? Като частъ, тя може да бжде цѣла, но не може да замѣсти цѣлото.

Ще ви прѣдставя тази мисълъ по-ясно.

Може ли да поставимъ земята на мѣстото на слънцето и по този начинъ да освѣтлява цѣлата слънчева система, както това прави слънцето? — Не, тя може да бжде само едно малко свѣтило. Слѣдователно, всички непълни прояви на мисълта съставляватъ части, положения на правата мисълъ. Докато една права мисълъ дойде до своето мѣстоназначение, ще мине извѣстенъ пѣтъ и ще направи редъ комбинации. Всичкитѣ нейни фази ние наричаме стремежи къмъ проява на правата мисълъ. Като дойде една мисълъ на своето мѣсто, въ своя пълнѣ изразъ, тя вече е права мисълъ. Ето защо, всички ония частични схващания, частични положения на правата мисълъ ние наричаме философски твърдения. Докато дойдете до правата мисълъ, вие единъ день ще бждете философъ, втори день ще бждете първокласенъ глупецъ. Кой човѣкъ наричаме философъ? — Онзи, който има права мисълъ. Всѣки човѣкъ може да бжде или глупецъ, или философъ. Казвате: малко сж умнитѣ хора. Не, не сж малко. Тѣ сж точно толкова, колкото трѣбва. Всѣки човѣкъ, който се стреми къмъ правата мисълъ, той нѣкога ще бжде мъдрецъ. Не е мъдрецъ онзи, който има само външно благообразие: бѣла брада, дебели вѣжди, очи спокойни, но всичко виждатъ и разбиратъ. Очитѣ на онзи, който не мисли правилно, сж подвижни, на-

всѣкждѣ мърдатъ. Сѣщоѣо нѣщо е и въ живота: онзи човѣкъ, който знае своето мѣсто, върви спокойно къмъ посоката, къмъ цѣльта си. Онзи пъкъ, който не знае мѣстото си, ще погледне на едно мѣсто, на второ, на трето, на четвърто, на пето и т. н.

Сега мнозина отъ васъ питатъ: какъ ще се поправятъ моитѣ работи? Азъ съмъ закъсалъ малко, не мога да уча, не мога да се моля. Казвамъ: научи се да мислишъ правилно! Съ това азъ разбирамъ закона, споредъ който Богъ казва: „Когато ме потърсите съ всичкото си сърце, ще ме намѣрите“. Когато внесете въ себа си правилната мисълъ, като ставате сутринъ, трѣбва да мязате на единъ добръ опънатъ тжпанъ.

Ето обяснението, което ще ви дамъ за този тжпанъ. Като си легнете вечерно врѣме, отгорѣ на тжпана има събранъ прахъ отъ деня. За да се освободите отъ този прахъ, трѣбва да повикате барабанчика да тупне съ пръчицата си върху тжпана и да го изчисти. Кой е този барабанчикъ? — Това е правата мисълъ. Щомъ станешъ сутринъ, като ударилъ на тжпана единъ, два, три пжти всичкиятъ прахъ всичкитѣ лъжливи положения въ живота, всички неразположения, всички криви образи ще изчезнатъ. Затова казвамъ: удари тжпана! Казвате: ами дали тжпанътъ е опнатъ добръ, по всички правила? Азъ говоря за жи-

витѣ тѣпани, които ставатъ за музика. И прѣзъ всичкитѣ вѣкове тѣпанътъ е билъ най-стариятъ инструментъ. Той е баща на всички инструменти. Първоначално музиката е започнала съ тѣпана. Окултниятъ ученикъ трѣбва да има хубавъ тѣпанъ, скритъ отъ всички погледи, а не, кой какъ дойде, да го показва. И когато той не може да разрѣши нѣкой въпросъ, да вземе пръчицата и да удари тѣпана. Тѣпанътъ ще издаде извѣстенъ тонъ, който ще ви помогне въ разрѣшението на въпроса. Не искамъ да окарикуатурите тази мисль. Това е окултенъ законъ.

Ученицитѣ на окултната наука иматъ извѣстни методи, чрѣзъ които могатъ да си въздѣйствуватъ и да въздѣйствуватъ. Като ви говоря за тѣпана, това ви се вижда смѣшно. Нѣма нищо смѣшно въ това. Излѣзе нѣкой ораторъ да говори, турятъ му една чаша вода. Защо? — Гърлото му засъхва. Какво трѣбва да прави той? — Той трѣбва да удари тѣпана, да глѣтне три пѣти вода. Тѣпанътъ показва, че мисльта е започнала да работи. Водата като прѣмине прѣзъ гърлото, промива го. Много пѣти, като засъхне гърлото на нѣкои оратори, тѣ загубватъ своята мисль. Засъхването на гърлото показва, че мисльта е прѣсъхнала. Човѣкъ, който мисли право, вода не пие. Докато приемъ вода при говоренето, това показва, че нашата мисль

не е право. Да не извадите сега извода, че за да бжде мисълта ви права, не трѣбва да пиете вода. Христосъ казва: „Когато се научишъ да мислишъ правилно, жива вода ще потече“. Тогава пиенето на вода нѣма да бжде механически процесъ, да се приема само външно. Когато мисълта ви стане правилна, тя ще донесе живата вода, отъ която трѣбва да приемъ. Това е законъ, това е символъ. Когато се говори за символитѣ, тѣ иматъ единъ вжтрѣшенъ смисълъ, който трѣбва да проучаваме. Когато казвате, че нѣма да пиете вода, азъ подразбирамъ, че само умрѣлитѣ не пиятъ вода. Но като се научимъ да мислимъ правилно, живата вода ще дойде отвжтрѣ, и животътъ ще се изрази въ своята пълнота. Ето защо, всички трѣбва да живѣемъ духовно.

Какво разбираме подъ духовенъ животъ? Ще ви дамъ слѣдния примѣръ: двама души живѣятъ заедно, обичатъ се и се разбиратъ. Единиятъ отъ тѣхъ се сърди на другаря си, че той не обича само него, а обича и други хора. Тази обида, това сърдене има интересенъ психологически произходъ. Азъ разглеждамъ гия отношения по сжщество, принципно. Често и бащата е недоволенъ отъ майката, че тя обича повече сина, отколкото него. Дъщерята е недоволна отъ майка си, че майката обича повече брата. Синътъ е не-

доволенъ отъ бащата, че той обича повече дъщеря си, отколкото него. Отъ какво произтичатъ тия недоволства? — Това показва, че тия отношения още не сж духовни. Ако бащата може да обича дъщерята, той може да обича и сина. Синътъ трѣбва да се радва, че бащата като обича сестрата, щѣ обича и него. Сжщото е и за сестрата. Но щомъ синътъ е недоволенъ отъ това, че бащата обича повече сестрата, опасността седи друга-дѣ, а именно: ако дъщерята е глупава, тя непрѣменно ще застави бащата да ѝ прѣдпише голѣмата кжща. Слѣдователно, въ тия отношения, именно, се заражда едно вжтрѣшно състезание. Понѣкога и вие, ученицитѣ, не се обичате. Защо? — Ще ви кажа Истината. Ако нѣкой отъ ученицитѣ е по-способенъ, другитѣ не го обичатъ, страхъ ги е да не ги засѣнчи. Какво нѣщо е засѣнчването? — То значи, че хубавата кжща ще се прѣдпише на него, или пъкъ, той ще заеме хубавата служба, той ще стане пръвъ министъръ въ България, а другитѣ ще станатъ писари. Защо трѣбва да се плашите? Ако си нѣкой гениаленъ скулпторъ, ще изкарашъ своята статуя прѣдъ свѣта и ще видишъ, че ще се намѣрятъ разумни сжщества, които да я оцѣнятъ. И ангелитѣ, които се занимаватъ съ скулптура, изпращатъ своитѣ произведения на оцѣнка въ свѣта. Кои сж тѣхнитѣ

произведения? — Растенията — цвѣтята и дърветата. Ето защо, когато птичките кацват върху нѣкое дорво, тѣ даватъ мнѣнието си за този скулпторъ. Ние казваме: чуруликалъ си тия птички! Не, тѣ скачатъ отъ клонче на клонче и даватъ своето мнѣние.

Сега, ние сме дошли въ свѣта, да дадемъ своето мнѣние за онова, което Богъ е направилъ. За да дадешъ мнѣнието си, трѣбва да имашъ правилно схващане за нѣщата. Всѣка сутринь, като ставашъ, трѣбва да разбирашъ, защо днесъ изгрѣ слънцето. И азъ ви питамъ: защо днесъ изгрѣ слънцето? За кого изгрѣва слънцето? Ще кажете: слънцето изгрѣва за всички. Да, слънцето изгрѣва за всички, но изгрѣва и специално за нѣкого. Когато азъ говоря за високия идеалъ, за първия лжчъ, разбирамъ тоя изгрѣвъ, който се схваща само отъ този, който има права мисль. Когато започнешъ да мислишъ правилно, ще видишъ този изгрѣвъ. Не можешъ да видишъ изгрѣва отъ нѣкоя долина; не можешъ да го видишъ и отъ назъбенитѣ върхове. Ти можешъ да видишъ пълния изгрѣвъ само отъ най-високия връхъ, дѣто нѣма никакво засѣнчване. Когато видишъ този изгрѣвъ, нѣма да имашъ илюзията, че слънцето върви отъ изтокъ къмъ западъ, но ще го видишъ по периферията на единъ кръгъ. Нѣкои мислятъ, че слънцето изгрѣва отгорѣ

и отива долу, подъ земята. Това е пжтьтъ на видимото слънце, но то е илюзия.

Този законъ е вѣренъ и по отношение на нашата мисль. Вие трѣбва да знаете, въ каква посока се движи правилната мисль. Щомъ дойдете до правата мисль, до този великъ законъ, ще усѣтите мощъ, самоувѣреностъ въ живота. Като казвамъ, че трѣбва да бждете самоувѣрени, подразбирамъ да бждете твърди. Твърдятъ човѣкъ не упорствува, но въ него има едно вжтрѣшно постоянство — никой не може да измѣни неговитѣ убѣждвния. При това, неговитѣ постжпки сж много хармонични, никой не може да го застави да прояви най-малкото прѣстжпление въ мисльта си. Понѣкога могатъ да дойдатъ неправилни мисли въ човѣка, но не трѣбва да се допусчатъ въ съзнанието, въ своята свята святихъ. Не туряй нито една изопачена мисль въ твоето Божествено съзнание! Отвѣнъ могатъ да дойдатъ хиляди такива мисли, но ти не си отговоренъ за тѣхъ. Често съмъ прѣвеждалъ слѣдното положение: ти можешъ да оставишъ птичкитѣ да се въртятъ около главата ти, но никога не ги оставяй да направятъ гнѣздата си върху своята глава. Оставишъ ли ги, ти вършишъ прѣстжпление по отношение себе си. Лошитѣ мисли могатъ да се въртятъ около главата ти, но никога не ги оставяй да правятъ гнѣ-

здата си въ ума ти, въ съзнанието ти и да мислишъ, че животътъ ти трѣбва да бжде такъвъ.

Вие искате да ви обичатъ. Онзи, който ви обича, трѣбва да вижда нѣщо идеално въ васъ. Защо хората се разлюбватъ? Щомъ този, който ви обича, забѣлѣжи, че нѣкоя ваша мисль е неправилна, любовта му постепенно намалява. Вслѣдствие на това, отношенията на хората ставатъ неправилни, като пѣсъчнитѣ частици въ шишето. При първото бълникане любовта изчезва; при второто—хората не могатъ повече да се срещнатъ. Правата мисль е необходима при истинското приятелство, при истинската любовъ. Туй трѣбва да знаете! Нѣкой пжтъ казвате: никой не ме обича. Това е лъжлива мисль. Щомъ имашъ правата мисль, всѣки ще те обича. Азъ турямъ правата мисль като подкваса на всички наши прояви. Кждѣ турятъ подквасата?—Въ добръ сварено млѣко. Слѣдователно, щомъ имаме правата мисль, ще туримъ тази подкваса въ млѣкото и ще имаме хубаво подквасено млѣко. И тогава, отъ това гледище, идеята ви за Бога ще бжде слѣдната: Богъ е образецъ на правата мисль. Това е мѣрка. Заговоримъ ли за Него, всичко върви надобръ. Вие може да кажете, че Богъ е абсолютенъ, че Той е извънъ врѣмето и пространството. То-

ва сж философски обяснения за Бога. Правата мисъл владѣе пространството; правата мисъл владѣе врѣмето; правата мисъл владѣе всичко. Тя е господарь на всички прояви въ живота, на всички способности. Талантъ, гениалностъ, святостъ, всичко се управлява отъ правата мисъл.—Тя е абсолютно мощна, тя всичко твори, всичко създава. Вънъ отъ нея всички нѣща сж като пѣсчинкигѣ въ шишето, а въ нея се съдържа цѣлия Козмосъ, хармонично развитъ.

Сега ви показвамъ правия пътъ чрѣзъ мисълта. Искате да бъдете художници. Какво ви трѣбва? — Имайте правата мисъл. Искате да бъдете музикантъ. Искате да бъдете гениаленъ. Какво ви трѣбва? — Да имате правата мисъл. Когато говорите за музиката, трѣбва да имате права мисъл. Какво е писалъ Бетховенъ, Бахъ и другитѣ, тѣ още не сж авторитети за онази висша, Божествена музика. Тѣ прѣдставляватъ засега форми на музиката. Истинската музика трѣбва да бъде идеалъ, стремѣжъ и за тѣхъ. Щомъ се спремъ до Бетховена, ние сме Бетховеновци. Щомъ се спремъ до Баха, ние сме Баховци. Щомъ се спремъ до Шопена, ние сме Шопеновци. Не отричамъ тази музика, но казвамъ, че тия музиканти не сж имали въ себе си правата мисъл, която създава правата музика. Ще ви питамъ: какво

нѣщо е музиката? Щомъ дойдете до правата мисль ще видите, какво нѣщо е тонъ. Ние говоримъ за музиката на ангелитѣ, но си ги прѣдставляваме съ китари, съ цигулки, съ зурли, тѣпани. Това е човѣшко свирене. Какво ще прѣдставлява единъ такъвъ оркестъръ? Понеже тѣпанътъ е образецъ на музиката, той трѣбва да участвува въ оркестъра. Тѣпанътъ е зърно, затова ще го посѣешъ въ земята. Тия зрънца като израснатъ, ще започнатъ да даватъ своитѣ плодове. Тогава ще разберешъ, какво нѣщо е тѣпанъ. Той изразява единъ вѣтрѣшенъ процесъ. Вие не може да имате истински тѣпанъ, докато не мислите правилно. Кое е характерното въ тѣпана? — Неговата крѣгообразна форма. Като се разбере неговата форма, ще дойдете до правилнитѣ тонове въ правата мисль. Онѣзи отъ васъ, които сте дошли до единъ кръстопѣтъ, както и цѣлото човѣчество, за да излѣзете отъ това положение, трѣбва да имате права мисль. За Бога говоримъ, искаме да бждемъ спасени, искаме да бждемъ добри, но не можемъ да постигнемъ това безъ правата мисль; не можемъ да бждемъ учени безъ правата мисль; не можемъ да познаемъ Бога безъ правата мисль.

Сега, у васъ се раждатъ противорѣчиви мисли, казвате: какво ще направимъ съ сегашния си животъ? Вие много обичате се-

и ащния си животъ, треперите за него. Какво ще правите съ него? Ще ви кажа. Но разбийте ме правилно. Единъ младъ момъкъ билъ много талантливъ, но бѣденъ. Ходилъ съ скжсани дрехи, съ скжсани обуца, съ пробита шапка. Единъ богатъ човѣкъ обиква този талантливъ момъкъ и му купува хубави дрехи, обуца, шапка. Какво ще направи младиятъ момъкъ съ старитѣ си дрехи? Практическиятъ животъ лесно разрѣшава този въпросъ. Той съблича старитѣ му дрехи, измива го и туря новитѣ. Да облѣчешъ новитѣ дрехи, подразбирам даъ прсмѣнишъ не само външнитѣ форми, но и вжтрѣшнитѣ. Дрехитѣ иматъ за цѣль да запазятъ най-първо топлината на тѣлото. Питамъ: при новитѣ дрехи човѣкъ ще изгуби ли топлината си? Защо човѣкъ не обича съдранитѣ дрехи? Защото топлината излиза отъ всѣка дупка. Въ това отношение, всѣка неправилна мисль е една скжсана дреха. Топлината на живота излиза изъ дупкитѣ. Имашъ ли правата мисль, тя е новата дреха, която запазва топлината.

Христосъ казва „Истина, истина ви казвамъ, който не влиза прѣзъ вратата на кошарата, той е крадецъ и разбойникъ“. Азъ ви казвамъ: ако вие не влѣзете прѣзъ вратата на правата мисль, всички сте крадци и разбойници. Обаче, който влѣзе прѣзъ вратата на кошарата, той е пастиръ на овцетѣ.

Това е правилното схващане на този стихъ. Влизате ли прѣзъ вратата на правата мисълъ, вие сте пастири на овцитѣ, и овцитѣ ви познаватъ. Тогава ще заживѣете възвишенъ и благороденъ животъ. Това пъкъ, каква е обстановката на живота, нѣма значение. Вие лесно ще се справите съ голѣмитѣ трудности на живота, ще ги прѣнасяте леко и приятно, както онзи опитенъ плувецъ, който знае да плува. Бори ли се той съ вълнитѣ? — Не, той леко и хубаво плува. Така и вие, нѣма да се борите, нѣма да се спѣвате въ вълнитѣ на живота нѣма да се давите. Сега азъ се приближавамъ къмъ едно механическо положение на живота, не само за да ви насърдча, но да ви дамъ едно силно оръжие, съ което да боравите въ живота си. Правата мисълъ е най-силното оръжие, съ което вие може да воювате. По-силно оръжие отъ правата мисълъ нѣма. Нѣкой казва: човѣкъ може да съгрѣши. Не, човѣкъ, който има правата мисълъ, никога не грѣши. Вие може да измѣните вашето положение, може да се качвате и да слизате, но това още не опрѣдѣля вашето положение. Цѣльта, която имате въ ума си, опрѣдѣля вашия животъ. Въ новото учение е важна правата мисълъ. Моето учение е правата мисълъ, която е абсолютна, безъ никакви погрѣшки. Имате ли правата мисълъ, съ нея ще турите здрава основа въ живота си. Тогава и отношенията ви ще бж-

датъ нормални, между васъ ще се установятъ отношения на взаимно почитание и уважение.

Всинца искате да ви обичатъ. Не е само това, но човѣкъ въ себе си има скритата мисль да бжде едно малко божество. Забѣлжете, че и у най-малкиѣ дѣца, на 5—6 мѣсеца, има това желание. То заповѣдва, дава разпореждания на майка си. Казва ѝ: „Ти ще станешъ отъ леглото си, ще се облѣчешъ, ще направишъ това-онова“. И майката се намира въ чудо. Младата мома, докато не е женена, казва: какво ще се занимавамъ съ малкиѣ дѣца? Да, но ако тази мама има правата мисль въ себе си, тя никога нѣма да се свърже по единъ неестественъ начинъ. Човѣкътъ на правата мисль обича, люби, има общения съ живи същества, но въпроса зй женитба, въ този обикновенъ смисль на думата, не съществува за него. Съвременната женитба е изразъ на материалната култура. Женитбата днесъ е единъ търговски договоръ, отживѣлъ своето врѣме. За свѣта тя е полезна, но хората, които иматъ правата мисль, могатъ да влизатъ въ общения, да живѣятъ въ името на Бога. Питамъ: каква ще бжде любовта въ новото учение? Сегашната любовъ е биене на тжпанъ, а бждещата Любовъ ще бжде свирене на Бетховенова музика, на най-хубавиѣ му класически творби, на примѣръ, деветата симфония. Сегаш-

ната любовъ мяза на човѣкъ, облѣченъ въ скжсани дрехи. Бждещата любовъ мяза на човѣкъ, облѣченъ съ нови, хубави дрехи. Бждещето учение ще бжде свободно отъ всѣкакъвъ страхъ, отъ всѣкакво безпокойствие, отъ всички страдания. У човѣка ще настане едно вътрѣшно спокойствие.

Вие казвате: днесъ ние не сме такива, каквито бѣхме едно врѣме. Не, и сега вие сте точно такива, каквито бѣхте едно врѣме. Нѣкога бѣхте неизлюпени яйца, а сега сте излюпени яйца, проявявате вашето естество. Едно положение е вѣрно: човѣкъ всѣкога се проявява такъвъ, какъвто е. Той иска да бжде добъръ — добъръ е. Исква да бжде лошъ — лошъ е. Въ съврѣмения животъ има голѣмо влияние закона на наслѣдствеността. Той не е Божественъ законъ. Той е законъ на кармата. Кармата опрѣдѣля първото отклонение, което човѣкъ е направилъ по отнoшение на правата мисль. Сега ние страдаме отъ кармическия законъ. Слѣдователно, като се повърнемъ къмъ правата мисль, ние ще имаме, казано въ християнски смисль, Божията благодать. Що е благодатьта? — Дихарма или повръщане къмъ първото естествено състояние на правата мисль. Да имашъ правата мисль, значи да имашъ благодатьта на Бога, да си подъ Неговитѣ крила. Щомъ имашъ неговото благоволение, ще

имашъ благоволенieto и на всички разумни хора, които мислятъ. Сега, като ме слушате, ще се намѣрите въ едно стълкновение и ще кажете: разбирамъ, какво е правата мисль. Вие сте се изпоплашили. Азъ не ви давамъ цѣлъ човалъ съ жито, давамъ ви само едно житно зрънце да го турите въ джоба си, като ви кажа по кое врѣме да го посѣтите. Слѣдъ като го посѣтите, вие ще имате възможността да станете богатъ човѣкъ. Ще посѣтите житното зърно споредъ правилата, безъ да се грижите, какво ще стане съ него. Посѣйте това зърно! То разбира законитѣ, които го управляватъ, вие нѣма защо да се грижите за него. Та поставете правата мисль въ ума си, и тя ще се прояви. Вие мислите, че е трудно да имате правата мисль. Казвате: какъ ще се справимъ съ стария животъ? Нѣма какво да се справяте съ стария животъ. Новиятъ животъ, който иде, самъ ще се справи съ стария животъ. Нѣма какво да се чудите. Всѣки старъ листъ на дървото ще се прѣмахне отъ новия. Новото ще замѣсти старото. Старитѣ листа ще изгниятъ, ще се всмукнатъ отъ коренитѣ и отново ще се прѣвърнатъ въ своето първично състояние. Казвамъ: освободете се отъ вътрѣшнитѣ заблуждения! Колкото години още и да живѣете, ако сте безъ правата мисль, нещастни само ще бждете, но не и щастливи: разочарования ще имате,

но не и очарования. И сега, дойде нѣкой при васъ и гледа само разрушения. Тѣлото се руши, очитѣ се рушатъ, ушитѣ се рушатъ, всичко се руши. Казвате: какво ще занесемъ съ себе си на небето? Когато Христосъ казва: „Събирайте богатства за небето“, Той подразбира да носимъ въ себе си правата мисль. Отъ това гледище, правата мисль ще ви даде сила да прѣодолявате всички мжчноти и въ живота. Нѣкой отъ васъ иска да лѣкува другитѣ хора. Не, никой никого не може да лѣкува, ако нѣма правата мисль. Вие не можете да говорите, ако нѣмате правата мисль. Да говоришъ, азъ разбирамъ да нѣма никаква излишна дума въ говореното. Въ многото говорене грѣхътъ е неизбеженъ. Нѣкои отъ васъ никакъ не говорятъ. Други много говорятъ. Трети пъкъ криво говорятъ, а малцина право говорятъ и право мислятъ. Всѣки трѣбва да започне да говори правилно, да внесе правата мисль въ ума си. Въ това отношение, всички ще имате за образецъ правата мисль. Всички ще имате за образецъ Бога. Човѣкъ е създаденъ по образъ и подобие Божие.

Слѣдователно, когато се научите да мислите правилно, ще видите този образъ. Той ще внесе голѣма радостъ въ душитъ ви. Писанието казва: „Когато ме потърсите съ всичко̀то си сърце, ще ме намѣрите“. Само съ

правата мисълъ ще намѣримъ Бога и ще придобиемъ своето спасение. Съврѣменнитѣ хора, както и тия отъ миналитѣ вѣкове, се плашатъ и плашили отъ правата мисълъ. Тѣ мислятъ, че като дойдатъ до правата мисълъ, ще трѣбва да напуснатъ живота. Не, нѣма да напуснатъ живота, но ще го прѣобразятъ. Ако си овчаръ, и живѣешъ въ проста колиба, щомъ имашъ правата мисълъ, ще си направишъ похубава. Овцитѣ си ще хранишъ по-добрѣ, ще имъ дадешъ по-голѣма свобода. Нѣма да ги колишъ, а само млѣкото имъ ще взимашъ. Ако пъкъ си градинаръ, ще си направишъ най-хубавата градина, съ най-хубави круши, сливи и други плодове, съ най хубави извори. Музикантъ ли си, ще имашъ най-хубавия инструментъ, ще свиришъ най-добрѣ. Художникъ ли си, ще рисувашъ най-добрѣ. Тогава ти ще разбирашъ смисъла на звѣздитѣ, ще имашъ хубави, свѣтли посѣщения отъ сжщества на други слънчеви системи и ще се разговаряшъ съ тѣхъ. Животътъ ти ще се осмисли. Казватъ нѣкои, че това сж заблуждения. Не, ако е въпросъ за заблуждения, именно при сегашното положение, въ което живѣемъ, се намираме и прѣдъ най-голѣми заблуждения. По-голѣми заблуждения въ свѣта отъ сегашнитѣ никога не сж сжществували. Ние сме като оня актьоръ, който прѣдставлява на сцената царъ. Той туря царската

корона, намѣта царската мантия, ходи, разхожда се налѣво-надѣсно съ своя скиптьръ, и като погледне къмъ публиката, казва: „Царь съмъ азъ, да знаете!“ Да, той е сѣнката на царя. Като слѣзе отъ сцената, публиката казва: „Този актьоръ изигра добръ своята роля. Той мисли, че е царь, обаче, той е царь само въ драмата. При сегашното положение ние сме актьори на сцената, но трѣбва да слѣземъ отъ сцената, не играемъ правилно ролята си.

Сега вие ще се намѣрите прѣдъ друго противорѣчие и ще зажете: отъ толкова години като живѣемъ, не можахме ли да намѣримъ правата мисль? Правата мисль прѣдставлява сборъ отъ живи сжщества, на които трѣбва да се даде пжть, изходъ, тѣй както, ако водата на едно езеро не изтича, ще застои и ще се развали. Обаче, ти си разуменъ човѣкъ и като придобиешъ правата мисль, ще дадешъ изходъ на водата въ това езеро. Тя ще започне да се движи и да полива твоята градина. Докато нѣмаме правата мисль, нашата градина ще бжде суха. Когато дойде правата мисль въ тебъ, тя ще отвори крана на твоето езеро, и водата му ще протече прѣзъ твоята градина. Тогава пжтьтъ ти ще бжде покритъ съ цвѣтя и плодни дървета. Това нарипатъ усмихване на щастието. Щастието може да дойде само по единъ начинъ

— по пжтя на правата мисъл. То бѣга отъ насъ, защото знае, че сме хора невѣжи и нѣма да го оцѣнимъ. То е най-красивата мома, която казва: „Азъ ви познавамъ, вие ще ме оцапате, затова бѣгамъ отъ васъ“. Като намѣримъ правата мисъл, щастието нѣма да бѣга вече отъ насъ. То ще се обърне съ лицето си къмъ насъ и ще трѣгне подирѣ ни. Дръжте тази идея въ себе си!

Христосъ казва: „Всѣки, който не минава прѣзъ вратата на кошарата, крадецъ е и разбойникъ е“. Всѣки, който нѣма правата мисъл, крадецъ е и разбойникъ е. Всѣки, който има правата мисъл, влиза прѣзъ вратата на кошарата. Тогава всички условия, всички блага на живота ще те познаятъ и ще дойдатъ при тебъ. Днесъ благата бѣгатъ отъ насъ. Правата мисъл е ключътъ на щастието. Ще работите за придобиване на правата мисъл. Азъ искамъ всички да бждете герои. Герой е човѣкътъ, който може да бжде мжченикъ. Това не значи, че той самъ трѣбва да прѣдизвиква мжченията, но да бждемъ готови да минемъ прѣзъ най-голѣмитѣ мжчноти, за да добие правата мисъл. Надали другъ нѣкой пжтъ ще имате по-благоприятни условия отъ сегашнитѣ, за да намѣрите правата мисъл. Много пжти сте се занимавали съ този въпросъ, но не сте го разрѣшили. Всички хора, които сж завършили

своята еволюция, или които сж доби́ли смисъла въ живота, сж минали все по този път. Азъ ви говоря за правата мисль по този начинъ, защото вие сте физически хора. Духовното говорене е неразбрано; свѣтското говорене е разбрано. Свѣтскитѣ хора се разбиратъ. Казватъ: да се разберемъ! Нѣма да се разберете. Казвате: да идемъ на разходка! Сега вече се разбирате. Казвате: да мислимъ право! — Не знаемъ, какво нѣщо е правото мислене, трѣбва да прочетемъ нѣкой философъ. Може да се прочетатъ всички съврѣмenni философи, но тѣ сж засегнали правата мисль отъ различни гледища, затова и помежду си сж въ стълкновение. Тѣ сж говорили за врѣмето и пространството, за отношенията, за мѣрkitѣ, обаче, винаги иматъ различни понятия. Никой философъ до днесъ не е далъ една разумна максима. Всѣки философъ, който не приема Бога като една абсолютна единица, не може да мисли право. Слѣдователно, Богъ е абсолютенъ. Той е единицата, максимата, съ която трѣбва да мѣримъ всичко. Той е началото, Той е конецътъ. Безъ Бога не може да дойде благото въ живота. Любовта въ живота не може да дойде безъ Бога. Богатството въ живота не може да дойде безъ Бога. Здравето въ живота не може да дойде безъ Бога. Сиромашията иде безъ Бога. Грѣхътъ иде безъ Бога. Всички

блага въ свѣта идватъ чрѣзъ Бога. Любовь, Истина, Мъдрость, Кротость, въздържание, търпѣние, прилежание — всички тѣзи добродѣтели идватъ само чрѣзъ Бога. Ти никога не можешъ да усвоишъ, каква и да е добродѣтель, ако нѣмашъ въ ума си Бога.

Нѣкои отъ васъ сте вече въ положение да разберете идеята за правата мисль и ще я приложите въ малкъ размѣръ. Споредъ менъ, пробийте най-малката дупчица съ една игла, и вашиятъ идеалъ ще се постигне. Не пробиете ли такава дупчица, отъ васъ нищо не може да стане. Нѣкой казва: азъ ще пробия най-голѣма дупка. Това не е философия. По-добрѣ пробийте най-малката дупка и оставете врѣмето да образува по-голѣмата дупка. Вие отворете водомѣра, за да мине първата капка, а тя по-нататкъ сама ще си отвори пѣтъ. Вие оставете за правата мисль най-малката дупчица, и тя сама ще си пробие най-хубавия пѣтъ за живота. Правата мисль е нѣщо живо, тя сама е животъ. Влѣзе ли при васъ, започва вече да твори. Най-добриятъ слуга, най-вѣрниятъ приятелъ е правата мисль. Тя е животъ, любовь, здраве, смисль.

И тъй, вие сега ще се стараете да постигнете това положение. Вие имате една изопачена мисль, казвате: нима ние не сме влѣзли още въ духовния животъ? Азъ не се интересувамъ отъ това. Азъ искамъ сега да

влѣзете по новия начинъ. Азъ ще ви вкарамъ вътрѣ. Какъ сте влѣзли? Може да сте влѣзли прѣзъ плета — това не е влизане, то не ме интересува. Вие ще влѣзете съ менъ, азъ ще ви покажа, какъ трѣбва да се влѣзе. Казвате: досега не сме ли влѣзли? Вие сте до кошарата, но вътрѣ въ кошарата не сте още влѣзли. Казвате: толкова години вече, какъ върваме въ Христа! Азъ не искамъ да ви обезсърчавамъ, но това е дълбокото вътрѣшно разбиране на великия законъ. Правата мисълъ трѣбва да влѣзе прѣзъ вратата, като приятелъ. Тя трѣбва да седне на стола и да се разговаряте съ нея разумно.

Започнете разискванията си съ правата мисълъ. Нѣкой искатъ да знаятъ, какви сж разбиранията имъ за нѣщата. Тѣй, както ви гледамъ, вие имате стари разбирания. Вие говорите, но то е биене на тѣпанъ. Нѣкой се докачи, не е съгласенъ съ мнѣнието на другитѣ за Бога. Не, за Бога трѣбва да имате само едно разбиране. Какво нѣщо е Богъ? Азъ наричамъ вашето разбиране за Бога, ограничено разбиране. Циганитѣ, запримѣрь, нѣматъ никакъвъ Господъ, никаква религия, никаква наука. Тѣ сж изпждени, пропаднали ученици отъ окултната школа. Ние не се занимаваме съ циганитѣ, тѣхъ ще оставимъ настрана. Азъ взимамъ думата циганинъ като прозвище на пропадналъ, на лѣнивъ, на лѣжливъ човѣкъ. Той гледа на хората на

кафе, на карти, хвърля бобъ — виждалъ разни образи. — Никакъвъ образъ нѣма. Да гледашъ на кафе, това не е наука. Да врачувашъ на бобъ, това не е наука. Ще ви приведа единъ примѣръ за единъ персийски ходжа, когото жена му произзела гледачъ. Казва му тя: „Стани гледачъ, за да се оправятъ работитѣ въ живота ни!“ Той ѝ казва: „Не разбирамъ отъ това изкуство“. Най-послѣ, тя го убѣдила да стане гледачъ. Първиятъ день той успѣлъ въ прѣдсказанита си. На втория день дохожда единъ човѣкъ при него, носи лисица въ едни гащи и го пита: „я ми кажи, какво нося въ гащитѣ?“ Името на ходжата било Чаширъ. На турски чаширъ значи гащи. Ходжата седи, мисли и си казва: „Веднажъ Чаширъ, т. е. лисица на пазаръ, втори пжтъ Чаширъ на пазаръ, докато го хванатъ“. Човѣкътъ, като го слушалъ, казалъ си: „Ето, позна, че нося лисица“. И така прочулъ се той за гледачъ. По едно врѣме крадци влизатъ въ двореца на шаха и ограбватъ всичкитѣ му богатства. Викатъ ходжата и му казватъ да открие крадцитѣ. Тсй казва на жена си: „Отиде ми главата! Ти ми създаде най-голѣмата бѣда въ свѣта. Дѣ ще намѣря тия крадци.“ Той поискалъ отъ шаха 30 дня срокъ, докато намѣри крадцитѣ, а въ това врѣме да си оплаче сѣдбата. Взима съ себе си 30 зърна отъ царевица и отива въ една гора. Сѣда подъ едно дърво и

слѣдъ като залѣзло слънцето, отдѣлилъ едно отъ царевичнитѣ зърна и си казалъ: „Ето първиятъ день мина“. Крадцитѣ, понеже знаѣли, че той е добъръ гледачъ, изпратили единъ отъ тѣхъ да слуша, какво ще говори. Като чулъ, че ходжата си казалъ „единъ мина“, помислили си: „позна ме, че азъ съмъ единъ отъ крадлитѣ“. Вториятъ день ходжата пакъ отдѣлилъ другото зърно и си казалъ: „Ето, и вториятъ мина!“ Чулъ го вториятъ крадецъ и си кѣзалъ: „И мене позна!“. И така ходжата си отдѣлялъ всѣки день по едно зърно и броялъ изминалитѣ се дни, а крадцитѣ мислили, че тѣхъ брои. Затова, отиватъ при него и му казватъ: „Молимъ ти се, ще ти дадемъ всичкото богатство, само да не ни издадешъ!“. Тѣй се прочулъ той за виденъ гледачъ. Това не е гледане, това е едно приятно съвпадение на нѣщата. Азъ не искамъ да бждете като този гледачъ. Това е само едно приятно забавление. Правата мисль, обаче, е Божествена, положителна наука, която ще внесе новото въ душитѣ ви.

И тѣй, казвамъ на младитѣ: този е седмиятъ съборъ. Тази година ще се опрѣдѣли насоката въ живота ви. Всички искате да турите една Божествена основа, върху която ще градите. Турите ли такава основа въ живота си, само тогава ще може да работимъ, само тогава ще можемъ да се разбираме.

Б. Боевъ.

Новото учение и съвремен- нитѣ задачи на живота.

Всѣко движение има значение дотолкозъ, доколкото то отговаря на нуждитѣ на живота и доколкото е въ хармония съ посоката на еволюцията. По това се мѣри и жизнеспособността на едно движение. Докато е въ хармония съ законитѣ на еволюцията, то притежава жизнеспособностъ, крие въ себе си онази вътрѣшна сила, която побѣждава всички прѣпятствия.

Днесъ, слѣдъ материалистичната култура, се събуждатъ по-високитѣ духовни сили въ човѣка. Затуй Метерлинкъ говори за „пробуждането на душата.“ Това е именно причината за духовната вълна, която забѣлѣзваме днесъ навсѣкждѣ. Значи, тя не е случайно явление. Слѣдователно, новата култура, която иде, си има дълбокитѣ причини въ законитѣ, по които се развива човѣчеството.

Поради това, духовното разбиране на живота днесъ е толкозъ нужно, колкото възвухътъ, който дишаме.

Това, което несъзнателно търсятъ, за което несъзнателно копнѣятъ днесъ всички,

въ същност то е Новото учение.

Коя е причината за днешния хаос? Защо днешната култура е пълна съ страдания, катастрофи, разрушения? Защото днес владее фалшиво разбиране на живота.

Учителят каза въ днешната беседа: „Всички прѣстѣпления започватъ отъ кривитѣ положения, кривитѣ мисли.“ „Ти казвашъ че разбирашъ живота, а при това си нещастенъ. Това не е разбиране на живота. Ако ти разбираше отъ какво страдашъ, щѣше да се излѣкувашъ.“

Само правата мисълъ, т. е. мисълъ безъ абсолютно иикаква погрѣшка, може да ни даде онази мощъ да прѣустроимъ разумно живота.

Какъ може едно фалшиво разбиране на живота да донесе нѣщо добро, красиво, хармонично?

Ето защо, това отъ което днесъ човѣчеството най-много се нуждае, то е правата мисълъ. Правилно разбиране на живота. За да се дойде до нея, природата трѣбва да се изучи по форма, съдържание и смисълъ.

Какво ще каже, напр., изучването на растението по форма, съдържание и смисълъ? Можемъ да изучимъ въ растението това, което е достѣпно за външно наблюдение: коренъ, стѣбло, листа, цвѣтове и пр. Това е изучване на формата, Можемъ да изучимъ

електричеството, магнетизма и по-висшите енергии на растението. Това е изучаване на съдържанието. Можем да изучим психичното, което лежи зад формата и работи върху нея. Това е изучаване на смисъла.

Какви широки перспективи се отварят за медицината, ако се изучат проблемите ѝ от това тройно гледище! Също и за астрологията и за всички други науки.

Тръбва да се изучи новото, което се внася във всички области на науката, философията, изкуството и във всички други области на живота чрез новото учение. Какво обширно поле за работа — теоретическа и практическа! Всички проблеми на естествознанието, астрономията, математиката, езикознанието, психологията, историята, музиката, живописът, науката за хранене, спане, гимнастиката, духовният растеж, общественият живот и пр., тръбва да се разглеждат от това тройно гледище.

Чрез правата мисъл ще стане възможно преминаването във една по-висока култура.

Д-ръ Ст. Кадиевъ

Ние, учението и животътъ

Понятието „ние“ има широкъ и тѣсенъ смисълъ. Въ широкия смисълъ на думата, това сж ония съзнати души, които сж почувствували Божествената искра въ себе си, които сж различили възвишената сжщина, зовеща ги къмъ Доброта, Благородство, къмъ Бога, минвайки прѣзъ трудния пѣтъ на безвъзвратната жертва на низшето. Това сж души, които живѣятъ извънъ врѣмето и пространството, които сж били и ще бждатъ „солъта на земята“, „видѣлината на свѣта“, факленосцитѣ, които безшумно сж освѣтлявали пѣтя на човѣчеството.

Понятието „ние“, въ тѣсенъ смисълъ на думата, изразява послѣдователитѣ на г-нь Джновъ, т. е. ученицитѣ на окултното учение въ България прѣзъ нашето врѣме, споредъ методитѣ на сжщия.

Окултизмътъ е ималъ всѣкога учители, които въ разнитѣ врѣмена, съ огледъ на народитѣ и епохитѣ, сж го прѣподавали, като сж си служили съ различни методи на работа. На „ние“, въ тѣсния смисълъ на думата, прѣдстои да изиграе велика роля, специално въ славянската раса. И нѣма сила на свѣта, която може да спре неговия пѣтъ.

Всичкитѣ несъвършенства на сегашното Братство сж само обикновенитѣ неджзи на всѣка идея, която добива форма. Формата нѣма какво да ни смуцава. И въ тая насока, въпрѣки всичко, намъ ни трѣбва само оптимизъмъ.

Да не си правимъ илюзия, че ние и учението сме едно и сжщо нѣщо. То ще прѣмине надъ главитѣ ни, принадлежайки на вѣковетѣ, и за насъ ще остане това малко, което сме могли да използваме отъ него.

Животътъ около насъ ни чака. На менъ се струва, че нѣма личностъ и срѣда, която да не се ползува отъ учението. Защото всички човѣци сж души, които дирятъ свѣтлина и всѣкога трепватъ, когато се налучка правия пжтъ, за да имъ се покаже тя.

Ст. Неновъ

Едно кратко изяснение за понятието „ние“. Отъ безбройнитѣ съществуващи „ние“, има едно „ние“, което се е поселило въ нашитѣ души като единъ великъ идеалъ. То изразява: ние, които живѣемъ въ любовта; ние, които имаме знанието; ние, които знаемъ да мислимъ правилно, които живѣемъ въ вѣченъ день на радостъ и никога не захождаме въ силата на младостта си; ние, които носимъ благодатта на Христа и славимъ името Бо-

жие на земята. Христовиятъ ученикъ приема това „ние“ въ душата си, като свой идеалъ, и изоставя всички други ние, които съществуватъ. И тъй, това ние застава по отношение на ученика като неговъ идеалъ. Второто отношение на ученика е къмъ науката, т. е. къмъ това, съ което живѣятъ тѣзи „ние“. Ученикътъ трѣбва да приеме, да усвои тази наука. И слѣдъ като влѣзе въ реда на това „ние“ и приеме неговата наука, иде третото положение, или отношението му къмъ живота. Той става единъ работникъ на новия животъ въ по-долнитѣ степени на съзнанието за животъ.

Съборътъ свърши съ концертъ.
